

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PAOLA MENGOZZIJA,
predstavljeni 3. oktobra 2018¹

Zadeva C-465/16 P

**Svet Evropske unije
proti
Growth Energy,**

Renewable Fuels Association

„Pritožba – Damping – Uvoz bioetanola s poreklom iz Združenih držav Amerike – Dokončna protidampinška dajatev – Uredba (ES) št. 1225/2009 – Procesno upravičenje združenj, ki zastopajo proizvajalce, ki niso izvozniki – Neposredno nanašanje – Člen 9(5) – Nemožnost uvedbe protidampinške dajatve vsakemu dobavitelju – Uvedba protidampinške dajatve na ravni države dobaviteljice – Člena 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma Svetovne trgovinske organizacije (STO) – Skladna razlaga“

I. Uvod

1. V tej zadevi Svet Evropske unije ob podpori Evropske komisije predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 9. junija 2016, Growth Energy in Renewable Fuels Association/Svet (T-276/13, EU:T:2016:340), s katero je to razglasilo ničnost Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 157/2013 z dne 18. februarja 2013 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz bioetanola s poreklom iz Združenih držav Amerike² v delu, v katerem se nanaša na štiri proizvajalce bioetanola, ki jih zastopata združenji Growth Energy in Renewable Fuels Association.
2. Po drugi strani sta združenji Growth Energy (v nadaljevanju: GE) in Renewable Fuels Association (v nadaljevanju: RFA) vložili nasprotno pritožbo zoper presoje Splošnega sodišča, ki je menilo, da je njuna tožba delno nedopustna.
3. Kot bom pojasnil v analizi prvega dela prvega pritožbenega razloga iz glavne pritožbe, menim, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo, da je bila tožba združenj GE in RFA na prvi stopnji v delu, v katerem je bila vložena v imenu štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev bioetanola, dopustna. Torej bo treba po mojem mnenju izpodbijano sodbo v tem obsegu razveljaviti, tožbo na prvi stopnji pa zavreči.
4. Vendar taka rešitev še ne pomeni, da Sodišču ni treba preučiti nasprotne pritožbe. Kot bom pokazal, v zvezi s tem menim, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo, da združenji GE in RFA nimata procesnega upravičenja v imenu dveh ameriških trgovcev/pripravljavcev mešanic bioetanola, in sicer družb Murex in CHS. Izpodbijano sodbo je treba razveljaviti tudi s tega vidika.

¹ Jezik izvornika: francoščina.

² UL 2013, L 49, str. 10, v nadaljevanju: sporna uredba.

5. Naj nazadnje še dodam, da bo treba – če se Sodišče ne bo strinjalo z mojo analizo in bo torej menilo, da je tožba na prvi stopnji popolnoma in v celoti dopustna – odločiti o vsebinskih pritožbenih razlogih, ki jih je navedel Svet v podporo glavni pritožbi ter se nanašajo na napačno razlago in uporabo člena 9(5) Uredbe Sveta (ES) št. 1225/2009 z dne 30. novembra 2009 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti³ (v nadaljevanju: osnovna uredba), ob upoštevanju določb Sporazuma o izvajanju člena VI splošnega sporazuma o carinah in trgovini 1994 (GATT)⁴ (v nadaljevanju: protidampinški sporazum STO). Čeprav je izpodbijana sodba v zvezi s tem nekoliko nedorečena, kar zadeva razmerja med „namero zakonodajalca Unije, da izpolni posebno obveznost, prevzeto v okviru“ protidampinškega sporazuma STO, in „skladno razlago“ osnovne uredbe z navedenim sporazumom, kljub vsemu menim, da je Splošno sodišče večinoma pravilno razlagalo člen 9(5) osnovne uredbe.

II. Dejansko stanje spora in sodba Splošnega sodišča

6. Splošno sodišče je dejansko stanje spora predstavilo v točkah od 1 do 18 izpodbijane sodbe. V nadaljevanju so predstavljeni le elementi, nujno potrebni za razumevanje trditev, ki so jih navedle stranke v pritožbi, ki jo je vložil Svet, ter v nasprotni pritožbi, ki sta jo vložili združenji GE in RFA.

7. Komisija je 25. novembra 2011 na podlagi pritožbe objavila Obvestilo o začetku protidampinškega postopka za uvoz bioetanola s poreklom iz Združenih držav Amerike,⁵ v katerem je napovedala, da bo po metodi vzorčenja izbrala proizvajalce izvoznike iz Združenih držav Amerike, ki jih bo preiskala.

8. Komisija je 16. januarja 2012 obvestila pet družb članic združenj GE in RFA, in sicer družbe Marquis Energy LLC,⁶ Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC in Platinum Ethanol LLC, da so bile zajete v vzorec proizvajalcev izvoznikov.

9. Komisija je 24. avgusta 2012 združenjema GE in RFA poslala začasni dokument o razkritju, v katerem je napovedala nadaljevanje preiskave brez sprejetja začasnih ukrepov in razširitev preiskave na trgovce/pripravljavce mešanic. V tem dokumentu je navedla, da v tej fazi ni bilo mogoče presoditi o tem, ali je bil izvoz bioetanola s poreklom iz ZDA opravljen po dampinških cenah, ker vzorčeni proizvajalci niso delali razlik med notranjo prodajo in prodajo za izvoz ter so bioetanol v celoti prodajali nepovezanim trgovcem/pripravljavcem mešanic s sedežem v ZDA, ki so ga nato mešali z bencinom in ga preprodajali.

10. Komisija je 6. decembra 2012 združenjema GE in RFA poslala dokument o dokončnem razkritju, v katerem je na podlagi podatkov nepovezanih trgovcev/pripravljavcev mešanic preučila obstoj dampainga, ki naj bi povzročil škodo industriji Evropske unije, pri čemer je nameravala naložiti dokončne ukrepe po 9,6-odstotni stopnji na ravni države za obdobje treh let.

11. Svet je 18. februarja 2013 na podlagi osnovne uredbe sprejel sporno uredbo, s katero je bila uvedena protidampinška dajatev na bioetanol, poimenovan „etanol za gorivo“, po 9,5-odstotni stopnji na ravni države za obdobje petih let.

3 UL 2009, L 343, str. 51.

4 UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 189.

5 UL 2011, C 345, str. 7.

6 V nasprotju s preostalimi štirimi proizvajalci, ki jih pred Splošnim sodiščem zastopata združenji GE in RFA, je družba Marquis Energy vložila svojo tožbo za razglasitev ničnosti Uredbe št. 157/2013, ki ji je Splošno sodišče ugodilo v sodbi z dne 9. junija 2016, Marquis Energy/Svet (T-277/13, neobjavljena, EU:T:2016:343). Zoper to sodbo je bila vložena pritožba, ki sem jo preučil v sklepnih predlogih z istega dne v zadevi C-466/16 P, Svet/Marquis Energy.

12. Splošno sodišče je še navedlo, prvič, da je Svet v uvodnih izjavah od 12 do 16 sporne uredbe ugotovil, da je preiskava pokazala, da nobeden od vzorčenih proizvajalcev ni izvažal bioetanola na trg Unije ter da izvozniki zadevnega izdelka v Unijo niso bili ameriški proizvajalci bioetanola, ampak so bili to trgovci/pripravljavci mešanic, zato je Svet za dokončanje dampinške preiskave uporabil podatke dveh trgovcev/pripravljavcev mešanic, ki sta privolila v sodelovanje v preiskavi (točka 16 izpodbijane sodbe). Nato je še ugotovilo, drugič, da je Svet v uvodnih izjavah od 62 do 64 sporne uredbe pojasnil, da se mu zdi ustrezno vzpostaviti stopnjo dampa na ravni države, saj vzpostavitev individualnih stopenj dampa za proizvajalce iz ZDA zaradi strukture industrije bioetanola, načina proizvodnje in prodaje zadevnega izdelka na trgu ZDA ter njegovega izvoza na trg Unije ni izvedljiva (točka 17 izpodbijane sodbe).

13. Splošno sodišče je nato odločilo o *dopustnosti* tožbe združenj GE in RFA kot poklicnih združenj. V bistvu je razlikovalo med tremi predpostavkami, v katerih je ničnostna tožba, ki jo vloži združenje, zadolženo za obrambo kolektivnih interesov svojih članov, dopustna, in sicer, prvič, če je z zakonsko določbo to izrecno priznано, drugič, če imajo podjetja, ki jih združenje zastopa, ali nekatera od njih posamično procesno upravičenje oziroma, tretjič, če lahko združenje izkaže lastni interes (točka 45 izpodbijane sodbe).

14. Potem ko je Splošno sodišče ugotovilo, da združenji GE in RFA nista nikjer navedli nobene posebne zakonske določbe, s katero bi jima bilo priznано procesno upravičenje, se je posvetilo drugi predpostavki in preučilo, ali lahko ti združenji tožbo vložita zaradi posamičnega procesnega upravičenja svojih članov.

15. Splošno sodišče je ob koncu razlogovanja v točkah od 51 do 62 izpodbijane sodbe v bistvu ugotovilo, prvič, da ničnostna tožba združenj GE in RFA ni dopustna, ker zastopata družbo Marquis Energy, saj je ta sama vložila ločeno ničnostno tožbo (točka 51 izpodbijane sodbe),⁷ in drugič, da ti združenji ne moreta veljavno zastopati družb Murex in CHS, torej dveh trgovcev/pripravljavcev mešanic, ki izvažata bioetanol, ker sta ti družbi zgolj „pridruženi“ članici ena združenja GE, druga pa združenja RFA brez glasovalne pravice in torej brez možnosti, da uveljavljata svoje interese, kadar ju zastopa zadevno združenje (glej točke od 53 do 55 izpodbijane sodbe). Poleg tega je Splošno sodišče izključilo tudi to, da bi lahko združenji GE in RFA vložili tožbo v imenu vseh svojih preostalih članov razen štirih ameriških proizvajalcev, ki so bili v sporni uredbi zajeti v vzorčenje. Splošno sodišče je namreč menilo, da ni bilo dokazano, da se je protidampinška dajatev, uvedena z navedeno uredbo, neposredno nanašala na te člane (glej točke od 151 do 153 izpodbijane sodbe).

16. Nasprotno pa je Splošno sodišče ob koncu razlogovanja iz točk od 90 do 149 izpodbijane sodbe v točki 150 te sodbe menilo, da sta imeli združenji GE in RFA na podlagi druge predpostavke iz člena 263, četrti odstavek, PDEU upravičenje za vložitev te tožbe na prvi stopnji v delu, v katerem se predlaga ugotovitev ničnosti sporne uredbe v delu, v katerem zadeva štiri vzorčene ameriške proizvajalce. Na podlagi analize v točkah od 92 do 117 izpodbijane sodbe je namreč menilo, prvič, da se sporna uredba neposredno nanaša na štiri vzorčene proizvajalce. Hkrati je še ugotovilo, drugič, da se navedena uredba na iste proizvajalce nanaša tudi posamično (glej točke od 123 do 145 izpodbijane sodbe).

17. Kar zadeva tretjo predpostavko, navedeno v točki 13 teh sklepnih predlogov, po kateri je tožba združenja dopustna, kadar to lahko izkaže lastni interes, je Splošno sodišče, ki je o tem vprašanju odločalo v točkah od 77 do 86 izpodbijane sodbe, menilo, da imata združenji GE in RFA posamično procesno upravičenje le v delu, v katerem svojo tožbo v desetem tožbenem razlogu opirata na varstvo procesnih jamstev, ki so jima podeljena z upoštevnimi določbami osnovne uredbe (glej točke 85, 87 in 162, druga alineja, izpodbijane sodbe).

⁷ Glej opombo 6.

18. Če povzamem, Splošno sodišče je torej menilo, da je ničnostna tožba združenj GE in RFA dopustna zgolj v delu, v katerem je bila vložena (a) v imenu štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev, na katere se sporna uredba neposredno in posamično nanaša, in (b) posamično v mejah desetega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev njunih procesnih pravic v protidampinškem postopku.

19. Kar zadeva *vsebinsko*, je Splošno sodišče deseti tožbeni razlog združenj GE in RFA sicer zavrnilo (glej točke od 250 do 343 izpodbijane sodbe), je pa po drugi strani ugodilo drugemu delu prvega tožbenega razloga, ki sta ga združenji GE in RFA uveljavljali v imenu štirih vzorčenih proizvajalcev, in sporno uredbo razglasilo za nično, ne da bi odločilo o preostalih delih navedenega tožbenega razloga niti o preostalih osmih tožbenih razlogih, navedenih v podporo njuni tožbi (glej točko 246 izpodbijane sodbe).

20. Splošno sodišče je v bistvu odločilo, da je Svet napačno presodil, da lahko na podlagi člena 9(5) osnovne uredbe uporabi stopnjo dampainga na ravni države in da mu torej ni treba izračunati individualnih stopenj dampainga za vsakega ameriškega proizvajalca, vključenega v vzorec iz sporne uredbe.

21. Za to je Splošno sodišče na prvem mestu navedlo, da je bil namen zakonodajalca Unije s členom 9(5) osnovne uredbe izpolniti posebno obveznost, ki jo je prevzel v okviru STO in je v tem primeru vsebovana v členih 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, zato je treba člen 9(5) osnovne uredbe razlagati v skladu z navedenima členoma (glej točki 180 in 184 izpodbijane sodbe).

22. Na drugem mestu je Splošno sodišče menilo, da je bil Svet na podlagi člena 9(5) osnovne uredbe načeloma zavezan, da izračuna individualno stopnjo dampainga in določi individualne protidampinške dajatve za vsakega od štirih vzorčenih proizvajalcev, saj sta instituciji s tem, da sta jih ohranili v vzorcu ameriških proizvajalcev in izvoznikov, priznali, da so ti proizvajalci „dobavitelji“ izdelka, ki je pod ceno v smislu člena 9(5) osnovne uredbe (glej točki 194 in 201 izpodbijane sodbe).

23. Na tretjem mestu in nazadnje je Splošno sodišče menilo, da v skladu s členom 9(5) osnovne uredbe sicer obstaja izjema od individualnega izračuna zneska naložene dajatve, kadar „to ni izvedljivo“, saj je v tem primeru dovoljena zgolj navedba imena države dobaviteljice, kar pomeni, da se protidampinška dajatev naloži na ravni države, vendar je treba izraz „ni izvedljivo“ razlagati v skladu z analognim izrazom iz členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO (glej v tem smislu točki 228 in 232 izpodbijane sodbe). Tako je ob upoštevanju zadnjenedenih določb menilo, da člen 9(5) osnovne uredbe ne dovoljuje nobene izjeme od obveznosti določitve individualne protidampinške dajatve za vzorčenega proizvajalca, ki je sodeloval v preiskavi, če instituciji menita, da zanj ne moreta ugotoviti individualne izvozne cene (glej točko 232, zadnji stavek, izpodbijane sodbe). Splošno sodišče je torej na podlagi navedenega ugotovilo, da je ob upoštevanju pojasnil, ki sta jih predložili instituciji, Svet napačno menil, da določitev individualnih protidampinških dajatev za posamezne vzorčene ameriške izvoznike „ni izvedljiva“ v smislu člena 9(5) osnovne uredbe (točka 241 izpodbijane sodbe), pri čemer dejstvo, da sta instituciji menili, da imata težave pri zagotavljanju izsledljivosti posamezne prodaje ali pri primerjanju normalnih vrednosti z ustreznimi izvoznimi cenami vzorčenih proizvajalcev, ne more zadostovati za utemeljitev uporabe te izjeme (glej v tem smislu točke od 242 do 244 izpodbijane sodbe). Zato je Splošno sodišče sporno uredbo v delu, v katerem se nanaša na štiri vzorčene ameriške proizvajalce, ki jih zastopata združenji GE in RFA, razglasilo za nično z obrazložitvijo, da je bil z njo kršen člen 9(5) osnovne uredbe.

III. Predlogi strank

A. Predlogi strank v okviru glavne pritožbe

24. Svet v okviru glavne pritožbe Sodišču primarno predlaga, naj:

- izpodbijano sodbo razveljavi;
- tožbo združenj GE in RFA na prvi stopnji zavrže;
- odloči, da združenji GE in RFA nosita stroške postopka na prvi stopnji in pritožbenega postopka, ki jih je priglasil;

25. Svet Sodišču podredno predlaga, naj:

- zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču;
- pridrži odločitev o stroških postopka na prvi stopnji in pritožbenega postopka.

26. Komisija Sodišču primarno predlaga, naj:

- izpodbijano sodbo razveljavi;
- tožbo, vloženo na prvi stopnji, razglasi za nedopustno;
- odloči, da združenji GE in RFA nosita stroške postopka pred Splošnim sodiščem in Sodiščem.

27. Komisija Sodišču podredno predlaga, naj:

- izpodbijano sodbo razveljavi;
- zavrne drugi del prvega tožbenega razloga združenj GE in RFA v postopku na prvi stopnji, v zvezi s preostalimi deli prvega tožbenega razloga in preostalimi tožbenimi razlogi pa zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču;
- pridrži odločitev o stroških na obeh stopnjah.

28. Združenji GE in RFA Sodišču predlagata, naj:

- pritožbo v celoti zavrne in potrdi prvo točko izreka izpodbijane sodbe;
- Svetu naloži stroške, ki sta jih priglasili v postopku na prvi stopnji in pritožbenem postopku.

B. Predlogi strank v okviru nasprotne pritožbe

29. Združenji GE in RFA v okviru nasprotne pritožbe Sodišču primarno predlagata, naj:

- za nično razglasi drugo točko izreka izpodbijane sodbe, v kateri je bila njuna ničnostna tožba (v preostalem) zavrnjena;
- sporno uredbo v celoti razglasi za nično v delu, v katerem se nanaša nanju in na vse njune člane;

– Svetu po eni strani naloži plačilo stroškov, ki sta jih priglasili v postopku na prvi stopnji pred Splošnim sodiščem ter v okviru glavne in nasprotne pritožbe, vloženi pri Sodišču, ter po drugi strani odloči, da ta nosi svoje stroške.

30. Podredno, če bi Sodišče menilo, da stanje postopka ne dovoljuje dokončne odločitve v sporu, združenji GE in RFA Sodišču predlagata, naj:

– zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, da to odloči o prvih devetih tožbenih razlogih za razglasitev ničnosti, ki sta jih navedli posamično, in o vseh razlogih za razglasitev ničnosti, ki sta jih navedli v imenu svojih preostalih članov razen štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev;

– Svetu naloži plačilo stroškov, ki sta jih doslej priglasili v postopku na prvi stopnji ter v postopkih glavne in nasprotne pritožbe, odločitev o stroških nadaljnega postopka pa pridrži.

31. Svet Sodišču predlaga, naj:

– nasprotno pritožbo v celoti zavrne in potrdi drugo točko izreka izpodbijane sodbe;

– združenjema GE in RFA naloži plačilo stroškov, ki jih je priglasil v postopku na prvi stopnji pred Splošnim sodiščem ter v okviru glavne in nasprotne pritožbe, ter odloči, da ti nosita svoje stroške.

32. Komisija Sodišču predlaga, naj:

– nasprotno pritožbo zavrže kot nedopustno, podredno pa naj jo zavrne kot neutemeljeno;

– odloči, da združenji GE in RFA nosita stroške.

IV. Analiza

33. Kot sem navedel že v uvodu, se z obema pritožbama, torej glavno in nasprotno, ki sta bili vloženi pri Sodišču, odpira več vprašanj v zvezi z dopustnostjo in vsebinskih vprašanj. S tega vidika je dokaj presenetljivo, da se Splošno sodišče glede na kompleksnost postavljenih vprašanj in stališč, ki jih je zavzelo, ni odločilo za obravnavo navedenih zadev v razširjeni sestavi.

34. Naj po tej pripombi navedem – kot bo razvidno iz preučitve glavne pritožbe – da so po mojem mnenju trditve Sveta in Komisije v podporo prvemu pritožbenemu razlogu, ki se v bistvu nanaša na napačno razlago člena 263, četrti odstavek, PDEU ter torej na nedopustnost tožbe združenj GE in RFA na prvi stopnji, tako prepričljive, da je treba izpodbijano sodbo iz tega razloga razveljaviti.

35. Svet ob podpori Komisije v obrazložitvi glavne pritožbe navaja tri pritožbene razloge. Kot sem že navedel, se prvi nanaša na dopustnost tožbe, ki sta jo na prvi stopnji vložili združenji GE in RFA v imenu štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev, medtem ko se preostala dva nanašata na vsebino spora, to je razlago in uporabo člena 9(5) osnovne uredbe, ki ju je upoštevalo Splošno sodišče. Vendar Komisija v odgovoru na pritožbo še dodaja, da bi morale Splošno sodišče tožbo na prvi stopnji razglasiti za nedopustno, ker združenji GE in RFA glede na svoj statutarni cilj nista mogli veljavno zastopati svojih članov.

36. Združenji GE in RFA v nasprotni pritožbi navajata dva pritožbena razloga procesne narave, s katerima Splošnemu sodišču očitata, prvič, da je omejilo obseg njunega procesnega upravičenja v *njunem imenu* na varstvo procesnih jamstev, podeljenih z osnovno uredbo, in drugič, da jima je odreklo procesno upravičenje v *imenu njunih preostalih članov razen štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev*.

37. Vprašanja, ki se postavljajo v teh pritožbah, bom obravnaval v spodaj navedenem vrstnem redu. Na prvem mestu bom analiziral očitek Komisije v zvezi s tem, da je Splošno sodišče storilo napako, ker ni ugotovilo nereprezentativnosti združenj GE in RFA, ki naj bi vplivala na dopustnost njune tožbe na prvi stopnji (oddelek A). Na drugem mestu bom preučil prvi del prvega pritožbenega razloga Sveta v podporo glavni pritožbi v zvezi z napačno razlago člena 263, četrti odstavek, PDEU in kršitvijo obveznosti obrazložitve (oddelek B), ki mu je treba po mojem mnenju ugoditi. Na tretjem mestu bom najprej na kratko zavrnil razlog za nedopustnost, ki ga je navedla Komisija v zvezi z nedopustnostjo nasprotno pritožbe združenj GE in RFA, nato pa bom obravnaval pritožbena razloga iz te pritožbe (oddelek C), enemu delu od katerih je treba po mojem mnenju prav tako ugoditi. Na četrtem mestu in nazadnje bom podredno zaporedoma preučil pritožbena razloga iz glavne pritožbe, ki se nanašata na napačno razlago in uporabo člena 9(5) osnovne uredbe (oddelka D in F).

A. Ugovor Komisije v zvezi z dopustnostjo tožbe združenj GE in RFA na prvi stopnji, ker naj Splošno sodišče ne bi ugotovilo nereprezentativnosti ali neobstoja procesnega upravičenja teh združenj

1. Trditve strank

38. Komisija trdi, da bi bilo treba tožbo na prvi stopnji razglasiti za nedopustno, ker naj statut združenj GE in RFA tema ne bi dopuščal obrambe poslovnih interesov danega sektorja ali njenih članov, Sodišče pa bi moralo po njenem mnenju ta razlog za nedopustnost obravnavati po uradni dolžnosti.

39. V zvezi s tem Komisija pojasnjuje, da je Splošno sodišče, ker je združenji GE in RFA opisalo kot „združenji, ki zastopata ameriške proizvajalce bioetanola“ (točka 1 izpodbijane sodbe), nato pa še kot „združenji, ki zastopata interese ameriške industrije bioetanola“ (točka 42 izpodbijane sodbe), izkrivilo dejstva. Navedeni združenji naj namreč kot nepridobitni združenji, ustanovljeni na podlagi District of Columbia Non-Profit Corporation Act (zakon o nepridobitnih združenjih Zveznega okrožja Kolumbija), ne bi mogli izvajati dejavnosti obrambe poslovnih interesov danega sektorja in/ali svojih članov.

40. Taka dejavnost je po mnenju Komisije poleg tega nezdružljiva s posebnim ciljem združenja GE, ki je „promovirati etanol kot obnovljiv, čist in trajen vir energije“, ter z registriranimi dejavnostmi združenja RFA, ki naj bi bile „spodbujati in spremljati razvoj trajnostne in konkurenčne nacionalne industrije obnovljivih goriv“, kar naj bi torej izključevalo obrambo poslovnih interesov članov tega združenja na ozemlju tretjih entitet ali držav. Poleg tega naj združenji GE in RFA nikakor ne bi poskusili trditi, da spada njuna tožba na prvi stopnji v okvir njenih statutarnih ciljev, Splošno sodišče pa naj bi, nasprotno, v točki 75 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je cilj njune tožbe „varstvo ameriške industrije etanola“.

41. Združenji GE in RFA odgovarjata, da se Komisija kot „druga stranka“ v pritožbenem postopku v tej fazi ne more veljavno sklicevati na izkrivljanje dokazov, na katero se ni skliceval Svet. Navedeni združenji dodajata, da dejstvo, da sta nepridobitni, nikakor ne pomeni, da ne moreta braniti poslovnih interesov danega sektorja ali svojih članov. V zvezi z združenjem RFA pojasnujeta, da je Komisija samovoljno ugotovila, da so registrirane dejavnosti tega združenja omejene na nacionalne vidike in da je zato izključena obramba poslovnih interesov njegovih članov v tretjih državah. Spodbujanje nacionalne industrije naj bi bilo povezano tudi z njeno rastjo, tudi pri izvozu, kar naj bi spadalo med naloge združenja RFA.

2. Presoja

42. Naj opozorim, da se v skladu s členom 174 Poslovnika Sodišča v odgovoru na pritožbo predlaga, naj se pritožbi v celoti ali deloma ugodi ali naj se pritožba v celoti ali deloma zavrne. Poleg tega lahko v skladu s členoma 172 in 176 tega poslovnika vsaka stranka, ki lahko vloži odgovor na pritožbo, z ločeno vlogo, ki ni odgovor na pritožbo, vloži nasprotno pritožbo, s katero se v skladu s členom 178(1) in (3), drugi stavek, navedenega poslovnika predlaga, naj se izpodbijana sodba v celoti ali deloma razveljavi na podlagi pravnih razlogov in trditvev, ki niso enaki pravnim razlogom in trditvam iz odgovora na pritožbo.

43. Kot je Sodišče že odločilo, je iz teh določb, ki jih je treba razlagati skupaj, torej razvidno, da se z odgovorom na pritožbo ne more predlagati razveljavitev izpodbijane sodbe iz razlogov, ki so drugačni in neodvisni od tistih, navedenih v pritožbi, saj se lahko taki razlogi uveljavljajo le v okviru nasprotne pritožbe.⁸

44. Komisija v odgovoru na pritožbo Splošnemu sodišču očita, da je v točki 45 izpodbijane sodbe združenjema GE in RFA priznalo procesno upravičenje v imenu ameriških proizvajalcev bioetanola, kar naj bi pomenilo očitno kršitev statuta teh dveh združenj.

45. Medtem ko Svet sicer res izpodbija aktivno legitimacijo združenj GE in RFA v imenu štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev bioetanola, se njegovi očitki nanašajo na to, da je Splošno sodišče priznalo neposredno in posamično nanašanje v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU na te štiri proizvajalce, ne pa – kot trdi Komisija v odgovoru na pritožbo – na upravičenost združenj GE in RFA, da zastopata ameriško industrijo bioetanola.

46. Komisija torej v odgovoru na pritožbo nedvomno navaja razlog za delno razveljavitev izpodbijane sodbe, ki je drugačen in neodvisen od razloga iz glavne pritožbe.⁹ Zato bi bilo treba v skladu s členoma 176 in 178 Poslovnika Sodišča ta razlog za delno razveljavitev izpodbijane sodbe navesti z ločenim aktom v okviru nasprotne pritožbe.

47. Vendar je razlog v zvezi z nedopustnostjo tožbe teh dveh združenj na prvi stopnji, ki ga navaja Komisija, vsekakor razlog javnega reda. Sodišče Unije ga lahko obravnava – in ga celo mora obravnavati – po uradni dolžnosti.¹⁰

48. Menim torej, da Sodišče ne more kot nedopustnega zavreči očitka Komisije v zvezi s tem, da je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi izkrivilo statut združenj GE in RFA, ker je v bistvu priznalo, da spada obramba kolektivnih interesov ameriških proizvajalcev bioetanola med registrirane dejavnosti navedenih združenj.

49. Kljub temu pa menim, da Komisija ni dokazala, da je Splošno sodišče izkrivilo dejstva, torej v obravnavani zadevi registrirane dejavnosti združenj GE in RFA.

50. Prvič, zgolj okoliščina, ki jo navaja Komisija, to je, da združenji v skladu s svojim statutom nista pridobitni, še ne pomeni, da jima je prepovedano zastopati interese industrijske panoge, tudi v sodnem postopku, kot je priznalo Splošno sodišče. Nepridobitnost združenj se na splošno nanaša na prepoved ustvarjanja in razdeljevanja dobička članom, Komisija pa ni dokazala, da bi združenji GE in RFA to prepoved kršili, kot sta ti navedli v repliki, vloženi v okviru nasprotne pritožbe.

⁸ Sodbi z dne 10. novembra 2016, DTS Distribuidora de Televisión Digital/Komisija (C-449/14 P, EU:C:2016:848, točke od 99 do 101), in z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 20).

⁹ Kot je priznala Komisija v odgovoru na pritožbo, ta razlog za razveljavitev ne zadeva delov izpodbijane sodbe in njenega izreka, ki se nanašajo na dopustnost tožbe združenj GE in RFA v *njunem imenu*.

¹⁰ Glej v tem smislu sodbi z dne 29. aprila 2004, Italija/Komisija (C-298/00 P, EU:C:2004:240, točka 35), ter z dne 27. februarja 2014, Stichting Woonlinie in drugi/Komisija (C-133/12 P, EU:C:2014:105, točka 32 in navedena sodna praksa). Naj še opozorim, da je v členu 150 Poslovnika Sodišča navedeno, da lahko to po uradni dolžnosti kadar koli odloči, ali morda niso izpolnjene absolutne procesne predpostavke.

51. Drugič, ne morem se strinjati s trditvijo Komisije, da naj bi bilo „očitno, da zaščita ameriške industrije etanola pred ukrepi [Unije] za zaščito trgovine ne spada med registrirane dejavnosti [teh združenj]“, ker naj bi bile njune registrirane dejavnosti omejene na nacionalne vidike. Registrirane dejavnosti vsakega od navedenih združenj, ki jih je delno navedla Komisija v odgovoru na pritožbo, so namreč opredeljene dovolj široko, da lahko zajemajo tožbo v imenu ameriških proizvajalcev bioetanola, kot je tista, ki sta jo ti združenja vložili pri Splošnem sodišču. To vsekakor drži za statut združenja GE, v katerem je pojasnjeno, da to združenje izvaja vse dejavnosti, ki so potrebne, ustrezne, priporočene in primerne za izvedbo njegovega cilja, in kakršno koli dopolnilno dejavnost, povezano z njegovimi cilji. Kar zadeva združenje RFA, menim, da izkrivljanja dejstev, ki ga zatrjuje Komisija, ni mogoče dokazati s tem, da so registrirane dejavnosti tega združenja opredeljene kot spodbujanje in spremljanje razvoja konkurenčne nacionalne industrije obnovljivih goriv. Nasprotno, po mojem mnenju lahko zaščita te industrije pred protidampinškimi ukrepi, ki jih sprejme tretja entiteta, kot je Unija, ki bi lahko negativno vplivali na to industrijo, najverjetneje pripomore k zagotavljanju konkurenčnega razvoja ameriške industrije obnovljivih goriv, kot je bioetanol, kar spada med registrirane dejavnosti tega združenja.

52. Zato predlagam, naj se ugovor v zvezi z nereprezentativnostjo in neobstojem procesnega upravičenja združenj GE in RFA v imenu ameriških proizvajalcev bioetanola, ki ga Komisija navaja v odgovoru na pritožbo, zavrne kot vsekakor neutemeljen.

B. Prvi pritožbeni razlog iz glavne pritožbe: napačna razlaga člena 263, četrti odstavek, PDEU in kršitev obveznosti obrazložitve

53. Ta pritožbeni razlog je v bistvu sestavljen iz dveh delov. V prvem delu prvega pritožbenega razloga Svet trdi, da je Splošno sodišče z ugotovitvijo, da se sporna uredba *neposredno* nanaša na štiri vzorčne proizvajalce, ki jih zastopata združenja GE in RFA, napačno razložilo ta pogoj, določen s členom 263, četrti odstavek, PDEU. V drugem delu tega pritožbenega razloga Svet Splošnemu sodišču očita, da je napačno razložilo pogoj v zvezi s *posamičnim* nanašanjem iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, ne da bi niti pojasnilo niti izkazalo, zakaj imajo štirje vzorčni proizvajalci lastnosti, zaradi katerih se razlikujejo od drugih ameriških proizvajalcev bioetanola.

54. Kot sem že navedel, bi bilo treba po mojem mnenju prvemu delu tega pritožbenega razloga Sveta ugoditi, kar pomeni, da glede na kumulativnost obeh pogojev za dopustnost iz člena 263, četrti odstavek, PDEU preučitev drugega dela ne bo več potrebna.

1. Povzetek trditev strank v zvezi s prvim delom prvega pritožbenega razloga, ki se nanaša na napačno uporabo prava pri ugotovitvi, da se sporna uredba neposredno nanaša na štiri vzorčne proizvajalce, ki jih zastopata združenja GE in RFA

55. Svet ob podpori Komisije trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pogoj v zvezi z neposrednim nanašanjem iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, kakor ga razlaga Sodišče, saj iz njegovih ugotovitev ne izhaja, da ima sporna uredba neposredne učinke na pravni položaj štirih vzorčenih proizvajalcev, ki jih zastopata združenja GE in RFA, ampak je iz njih razviden kvečjemu posredni učinek na gospodarski položaj teh gospodarskih subjektov, ki svojih izdelkov ne izvažajo na trg Unije. Po mnenju teh institucij je Sodišče zlasti v sodbi z dne 28. aprila 2015, T & L Sugars in Sidul Açúcares/Komisija (C-456/13 P, EU:C:2015:284), že zavrnilo tezo, da za izpolnitev pogoja v zvezi z neposrednim nanašanjem zadostuje že dokaz o tem, da sporni ukrep povzroči zgolj gospodarske posledice ali podrejen konkurenčni položaj. V obravnavani zadevi naj bi napake Splošnega sodišča pri uporabi prava izhajale še zlasti iz točk 110, 111, 114, 116 in 117 izpodbijane sodbe. Komisija še dodaja, da je Splošno sodišče pri uporabi sodne prakse v zvezi s pogojem glede neposrednega nanašanja v točkah od 93 do 104 izpodbijane sodbe napačno menilo, da kot dokaz o takem nanašanju zadostuje že to, da so štirje vzorčni proizvajalci proizvajali izdelek, za katerega bi se, če bi ga tretja oseba izvozila

v Unijo, uporabljala protidampinška dajatev. S takim pojmovanjem naj bi se mešalo neposredno s posrednim in pravno z gospodarskim. Komisija meni, da poskus združenj GE in RFA, da bi v pisanjih, predloženih Sodišču, zabrisali dejansko vsebino izpodbijane sodbe, z vidika te analize ne spremeni ničesar.

56. Združenji GE in RFA na prvem mestu odgovarjata, da Svet Sodišču predlaga, naj ponovno presodi o ugotovitvah dejanskega stanja, ki jih je opravilo Splošno sodišče, kar ni v pristojnosti pritožbenega sodišča. Torej naj bi bili ti očitki, ki se nanašajo na presoje dejanskega stanja, ki jih je opravilo Splošno sodišče v točkah 103 in 114 izpodbijane sodbe, nedopustni. Na drugem mestu združenji GE in RFA menita, da je dejstvo, da so bile velike količine bioetanola, ki so ga proizvedli štirje vzorčeni proizvajalci, izvožene v Unijo in da so bili ti proizvajalci v sporni uredbi opredeljeni kot proizvajalci/izvozniki, zadostovalo za ugotovitev Splošnega sodišča, da se je navedena uredba na te gospodarske subjekte nanašala neposredno. Splošno sodišče naj bi upravičeno ugotovilo, da so štirje vzorčeni proizvajalci ameriški proizvajalci bioetanola, ki svoje izdelke izvažajo v Unijo, in ker so bile protidampinške dajatve naložene na te izdelke, so vplivale na pravni položaj teh družb. Vsekakor naj neobstoja neposredne prodaje ne bi bilo mogoče upoštevati, saj so vzorčeni proizvajalci vedeli, da je njihova prodaja namenjena izvozu v Unijo, in so torej obračunavali izvozne cene. Po mnenju združenj GE in RFA bi bilo nanašanje popolnoma enako neposredno v primeru potencialnega izvoznika zadevnega izdelka v Unijo. Poleg tega naj sodne prakse Sodišča, ki sta jo v podporo svoji tezi navedli instituciji, ne bi bilo mogoče upoštevati, saj naj ne bi zadevala merila neposrednega nanašanja oziroma naj bi se nanašala na neprimerljive dejanske okoliščine.

2. Presoja

57. Kot je Splošno sodišče upravičeno opozorilo v točki 67 izpodbijane sodbe – in kar poleg tega v obravnavani zadevi ni sporno – pojem neposrednega nanašanja iz člena 263, četrti odstavek, PDEU zahteva izpolnitev dveh kumulativnih meril. Prvič, sporni akt mora imeti *neposredne učinke na pravni položaj* osebe, ki zahteva razglasitev njegove ničnosti. Drugič, ta akt naslovnikom navedenega ukrepa, zadolženim za njegovo izvedbo, ne sme dopuščati nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba popolnoma samodejna in temelji izključno na ureditvi prava Unije brez uporabe drugih vmesnih pravil.¹¹

58. V obravnavani zadevi Svet in Komisija izpodbijano sodbo grajata le z vidika uporabe prvega merila, torej v zvezi z neposrednimi učinki sporne uredbe na pravni položaj štirih vzorčenih proizvajalcev.

59. S tega vidika je treba najprej zavrniti trditve združenj GE in RFA v zvezi s tem, da želi Svet s prvim delom prvega pritožbenega razloga pred Sodiščem znova začeti razpravo o ugotovitvah in presojah, ki jih je Splošno sodišče opravilo v zvezi z dejanskim stanjem.

60. Kot bom namreč še podrobneje pojasnil, menim, da Svet popolnoma pravilno razlaga dejanske premise, na katere se je Splošno sodišče oprlo pri pravni ugotovitvi, da se sporna uredba neposredno nanaša na štiri vzorčene proizvajalce, torej ugotovitvi, ki jo instituciji izpodbijata. Nasprotno, prej sta združenji GE in RFA tisti, ki želita v svojih pisanjih na več mestih izkriviti ugotovitve in presoje dejanskega stanja iz izpodbijane sodbe Splošnega sodišča.

61. Naj pojasnim.

62. Stranke v sporu pred Splošnim sodiščem so obširno razpravljale o vprašanju, ali so štirje proizvajalci, ki so bili med preiskavo vzorčeni, bioetanol, ki so ga proizvajali, izvažali v Unijo, ali so, nasprotno, ta izvoz opravljali nepovezani trgovci/pripravljavci mešanic.

¹¹ Glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 13. oktobra 2011, Deutsche Post in Nemčija/Komisija (C-463/10 P in C-475/10 P, EU:C:2011:656, točka 66), ter sklep z dne 10. marca 2016, SolarWorld/Komisija (C-142/15 P, neobjavljen, EU:C:2016:163, točka 22 in navedena sodna praksa).

63. Kot je Splošno sodišče opozorilo v točki 94 izpodbijane sodbe, je v sporni uredbi pojasnjeno, da so vsi štirje vzorčeni proizvajalci – ker nobeden od njih ni sam izvažal bioetanol na trg Unije – ta izdelek prodajali na notranjem (ameriškem) trgu nepovezanim trgovcem/pripravljavcem mešanic, ki so ga nato mešali z bencinom ter prodajali na notranjem trgu in za izvoz, zlasti v Unijo.

64. Po več ugotovitvah Splošnega sodišča iz točk od 95 do 102 izpodbijane sodbe, ki se v obravnavani pritožbi ne izpodbijajo, je Splošno sodišče v točki 103 navedene sodbe sklenilo, da „je bilo zadostno ugotovljeno, da so bile zelo velike količine bioetanol, ki jih je v obdobju preiskave kupilo osem trgovcev/pripravljavcev mešanic, vključenih v preiskavo, pri [štirih] ameriških vzorčenih proizvajalcih bioetanol, večinoma izvožene v Unijo. [...]“

65. Splošno sodišče z uporabo neosebne in posredne oblike, ki jo zasledimo že tudi v točki 97 izpodbijane sodbe („[...] je bila pomembna količina bioetanol štirih vzorčenih proizvajalcev pravilno uvožena v Unijo v obdobju preiskave“), ni niti implicitno – in v nasprotju s trditvijo združenj GE in RFA pred Sodiščem – trdilo, da so te družbe svoje izdelke same izvažale v Unijo.

66. Iz točke 103 izpodbijane sodbe namreč nujno izhaja, da je Splošno sodišče priznalo, da so bioetanol, ki so ga proizvedli štirje vzorčeni proizvajalci, „kupili“ nepovezani trgovci/pripravljavci mešanic, vključeni v preiskavo, nato pa so ga večinoma izvozili v Unijo. Kot navaja Komisija, je Splošno sodišče torej le ugotovilo, da je bil bioetanol, ki so ga proizvedli štirje vzorčeni proizvajalci, posredno napoten na trg Unije, torej prek nepovezanih trgovcev/pripravljavcev mešanic, potem ko so ga ti zmešali z bencinom.

67. Noben odlomek izpodbijane sodbe ne napeljuje na to, da bi Splošno sodišče ameriškim proizvajalcem bioetanol priznalo status izvoznika. Nepriznanje takega statusa izrecno izhaja iz točke 110 izpodbijane sodbe, v kateri je Splošno sodišče menilo, da lahko naložitev protidampinskih dajatev na izdelke, ki se uvozijo v Unijo, „bistveno vpliva“ na proizvajalca, „tudi če nima statusa izvoznika navedenih proizvodov“. To je še dodatno potrjeno v točki 111 navedene sodbe, iz katere je razvidno, da so štirje vzorčeni proizvajalci „proizvajali čisti bioetanol v obdobju preiskave in da so bili njihovi proizvodi tisti, ki so jih trgovci/pripravljavci mešanic mešali z bencinom in izvažali v Unijo“.

68. Iz tega izhaja, da v nasprotju s trditvijo združenj GE in RFA niti Svet niti Komisija Sodišču nikakor ne predlagata ponovne presoje dejstev. Nasprotno, ti instituciji pravilno razlagata upoštevne točke izpodbijane sodbe.

69. Očitki Sveta – in prav tako Komisije – se nanašajo le na pravno izpeljavo Splošnega sodišča, ki je v bistvu menilo, da je uvedba protidampinskih dajatev, določena s sporno uredbo, neposredno povzročila učinke na *pravni položaj* štirih vzorčenih proizvajalcev zaradi njihovega statusa ameriških proizvajalcev bioetanol, katerih proizvodnja je bila delno izvožena v Unijo.

70. Menim, da so ti očitki utemeljeni, saj so razlogi, ki jih je izpostavilo Splošno sodišče v utemeljitev ugotovitvi, da je sporna uredba povzročila neposredne učinke na pravni položaj teh štirih gospodarskih subjektov, po mojem mnenju nezadostni in napačni.

71. Naj predvsem opozorim, da je Splošno sodišče v točki 104 izpodbijane sodbe iz presoj, izoblikovanih v točkah od 97 do 103 navedene sodbe, izpeljalo, da se zadevna uredba na štiri vzorčene proizvajalce nanaša neposredno v smislu zlasti sodne prakse, navedene v točki 67 navedene sodbe, medtem ko je v točkah od 106 do 117 iste sodbe drugega za drugim zavrnilo očitke, ki sta jih v zvezi s to ugotovitvijo navedla Svet in Komisija.

72. Točke od 97 do 102 izpodbijane sodbe vsebujejo zgolj preudarke v zvezi s ciljnim trgom, količino in značilnostmi proizvodnje bioetanola štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev. Kot je bilo že navedeno, je Splošno sodišče v točki 103 izpodbijane sodbe iz teh preudarkov izpeljalo, da je bilo zadostno ugotovljeno, da so bile zelo velike količine bioetanola, ki so jih nepovezani trgovci/pripravljavci mešanic kupili pri vzorčenih proizvajalcih, večinoma izvožene v Unijo.

73. Čeprav take ekonomske presoje niso netočne in jih Svet vsekakor ne izpodbija, kljub vsemu ne zadostujejo kot dokaz – kot je Splošno sodišče v bistvu menilo v točki 104 izpodbijane sodbe – da protidampinške dajatve, uvedene s sporno uredbo, *neposredno* vplivajo na *pravni položaj* štirih vzorčenih proizvajalcev.

74. Ugotovitev, da je pred uvedbo protidampinških dajatev bioetanol, ki so ga proizvajali vzorčeni proizvajalci, na trg Unije prihajal prek nepovezanih trgovcev/pripravljavcev mešanic, potem ko je bil zmešan z bencinom, namreč še ne pomeni, da je bilo dokazano, da se je pravni položaj vzorčenih proizvajalcev zaradi uvedbe teh dajatev spremenil.

75. Po tej logiki bi bilo treba predpostaviti, da se na vsakega proizvajalca iz tretje države, čigar izdelki pridejo na trg Unije, uvedba protidampinških dajatev, povezana s temi izdelki, neposredno nanaša v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, kakor ga razlaga Sodišče.

76. Vendar je treba opozoriti, da so na podlagi sodne prakse Sodišča uredbe, s katerimi se uvaja protidampinška dajatev, glede na značilnosti in področje veljavnosti normativne narave, saj se uporabljajo za vse gospodarske subjekte, zato se lahko določbe teh uredb le zaradi nekaterih posebnih okoliščin neposredno (in posamično) nanašajo na tiste *proizvajalce in izvoznike* zadevnega proizvoda, ki se jim *na podlagi podatkov, ki so razvidni iz njihove gospodarske dejavnosti, pripisuje damping*.¹²

77. Zgolj zato, ker izdelek pride na trg Unije, pa čeprav v velikih količinah, še ni mogoče šteti, da – ko se nanj uvede protidampinška dajatev – uvedba te dajatve neposredno vpliva na pravni položaj njegovega proizvajalca.

78. Če bi bilo tako, bi normativni naravi protidampinških uredb odvzeli vsako podlago. Povedano drugače, za vsakega proizvajalca izdelka, na katerega bi bila uvedena protidampinška dajatev, bi se že samodejno in privzeto štelo, da se zaradi njegovega objektivnega statusa proizvajalca navedenega izdelka uredba, s katero je bila ta dajatev uvedena, nanj neposredno nanaša.

79. Dejstvo, da je ta proizvajalec sodeloval v preiskavi, saj je bil vključen v vzorec, uporabljen v okviru postopka, ki je privedel do sprejetja sporne uredbe, ne vpliva na to presojo. Vključitev podjetja v reprezentativni vzorec v okviru preiskave, ki jo vodi Komisija, je lahko namreč kvečjemu indic posamičnega nanašanja na gospodarski subjekt.¹³ To še ne pomeni, da uvedba dokončnih protidampinških dajatev ob koncu navedene preiskave neposredno vpliva na pravni položaj tega proizvajalca.

80. Sklep, do katerega je Splošno sodišče prenašeno prišlo v točki 104 izpodbijane sodbe, se mi zdi še toliko bolj sporen, ker to sodišče hkrati ni nikoli izpodbijalo ugotovitve iz sporne uredbe, navedene v točki 94 izpodbijane sodbe, da so zadevni proizvajalci izdelke prodajali na notranjem (ameriškem) trgu nepovezanim trgovcem/pripravljavcem mešanic, ti pa so jih nato preprodajali na notranjem ameriškem trgu in za izvoz, niti ugotovitve, prav tako navedene v točki 102 izpodbijane sodbe, da ni

¹² Glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 14. marca 1990, Gestetner Holdings/Svet in Komisija (C-156/87, EU:C:1990:116, točka 17), ter z dne 16. aprila 2015, TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, točka 19 in navedena sodna praksa).

¹³ Glej v tem smislu sodbo z dne 28. februarja 2002, BSC Footwear Supplies in drugi/Svet (T-598/97, EU:T:2002:52, točka 61), ter sklep z dne 7. marca 2014, FESI/Svet (T-134/10, neobjavljen, EU:T:2014:143, točka 58).

bilo mogoče primerjati normalnih vrednosti z ustreznimi izvoznimi cenami, torej ugotovitev, ki potrjujeta tezo institucij, da so vzorčeni proizvajalci svoje izdelke prodajali navedenim trgovcem/pripravljavcem mešanic na *ameriškem notranjem trgu* in da niso imeli nobenega vpliva na njihov ciljni trg in na prodajno ceno pri izvozu.

81. Nič bolj me ne prepričajo presoje iz točk od 107 do 110 in od 114 do 117 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče zavrnilo trditve Sveta in Komisije.

82. Prvič, z navedbami Splošnega sodišča iz točk od 107 do 110 izpodbijane sodbe – v katerih to sodišče v bistvu trdi, da neposredno nanašanje na gospodarski subjekt na podlagi uredbe, s katero so uvedene protidampinške dajatve, ni odvisno od njegovega statusa proizvajalca ali izvoznika, saj lahko naložitev take dajatve na zadevni izdelek „bistveno vpliva“ na proizvajalca, ki nima statusa izvoznika izvoženih izdelkov, na katere je bila naložena protidampinška dajatev – konec koncev ni odgovorjeno na vprašanje, ali to, da so bile s sporno uredbo naložene protidampinške dajatve, neposredno vpliva na pravni položaj štirih vzorčenih proizvajalcev.

83. Pripravljen sem sicer priznati, da preprost status proizvajalca, ki ga ima gospodarski subjekt, še ne zadostuje za to, da se *ipso jure* izključi izpolnitev pogoja v zvezi z neposrednim nanašanjem na ta gospodarski subjekt v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

84. Vendar Splošno sodišče ni pojasnilo, zakaj se lahko pravni položaj proizvajalca iz tretje države – ki svoje izdelke prodaja le na notranjem trgu te države drugim gospodarskim subjektom, ki navedeni izdelek sami preprodajajo, potem ko so mu dodali drugo snov, in sicer na navedenem notranjem trgu in za izvoz – neposredno spremeni zaradi uvedbe protidampinških dajatev na ta izdelek, ki se uporabljajo na trgu Unije. V zvezi s tem se zdi, da dejstvo, da je Splošno sodišče v točki 110 izpodbijane sodbe uporabilo besedno zvezo „bistveno vpliva“, ki se navezuje na pogoj posamičnega nanašanja, ne pa na pogoj neposrednega nanašanja, ne kaže le na terminološko površnost, ampak je težava veliko bolj temeljna, saj to sodišče ni resnično preučilo vpliva – povezanega s pogojem glede neposrednega nanašanja iz člena 263, četrti odstavek, PDEU – ki ga ima naložitev protidampinških dajatev na pravni položaj vzorčenih ameriških proizvajalcev bioetanola, niti trditve institucij, da ima sporna uredba na položaj teh proizvajalcev samo posredni ekonomski učinek.

85. Drugič, podobno je treba ugotoviti v zvezi s presojami Splošnega sodišča iz točk od 114 do 116 izpodbijane sodbe.

86. Na prvem mestu je Splošno sodišče v točki 114 te sodbe, ki si zasluži, da jo navedem v celoti, pojasnilo, da „[...] je treba tudi ob domnevi, da trgovci/pripravljavci mešanic nosijo protidampinško dajatev, in če bi se izkazalo, da se trgovska veriga bioetanola prekine na način, da ti ne morejo prenesti protidampinške dajatve na proizvajalce, vseeno spomniti, da so z uvedbo protidampinške dajatve spremenjeni pravni pogoji, pod katerimi poteka trženje bioetanola štirih vzorčenih proizvajalcev v Uniji. Zato bo pravni položaj zadevnih proizvajalcev na trgu Unije v vsakem primeru neposredno in bistveno prizadet.“ Poleg tega je Splošno sodišče v točki 115 izpodbijane sodbe zavrnilo tudi trditve Komisije o izključno posrednem učinku naložitve protidampinških dajatev na položaj štirih vzorčenih proizvajalcev, pri čemer je navedlo, da Komisija nepravilno „izpodbija dejstvo, da podjetje v trgovski verigi, ki ni [...] zadnji izvoznik, ki izvaja damping, lahko ugovarja protidampinški dajatvi [...]“.

87. Menim, da je bilo v teh točkah izpodbijane sodbe dvakrat napačno uporabljeno pravo.

88. Prvič, Splošno sodišče ni pojasnilo, kako lahko na pravni položaj proizvajalca iz tretje države, kot je vsak od štirih vzorčenih proizvajalcev – ki svoj izdelek prodaja le na *notranjem trgu* navedene države nepovezanim gospodarskim subjektom, za katere je bilo ugotovljeno, da izvajajo damping – neposredno vplivajo protidampinške dajatve, naložene na izdelek, ki ga izvažajo ti nepovezani gospodarski subjekti, čeprav ti protidampinških dajatev ne bi mogli prenesti na navedenega proizvajalca.

89. Povedano drugače, če – ob predpostavki, ki jo je Splošno sodišče preučilo v točkah 114 in 115 izpodbijane sodbe – nepovezani trgovci/pripravljavci mešanic izvajajo damping in v celoti nosijo protidampinške dajatve, naložene s sporno uredbo na trgu Unije, mi ni jasno, kako lahko pobiranje teh dajatev neposredno vpliva na pravni položaj proizvajalcev zadevnega izdelka, ki ta izdelek izključno prodajajo na ameriškem notranjem trgu.

90. Kot trdi Komisija, je v takem primeru sicer mogoče, da naložitev protidampinških dajatev vpliva na obseg prodaje, ki jo proizvajalci bioetanola realizirajo na ameriškem notranjem trgu pri nepovezanih trgovcih/pripravljavcih mešanic; ti lahko namreč zmanjšajo svoje nakupe, namenjene izvozu v Unijo, ne da bi lahko ta upad izravnali s povečanjem dobave za ameriški notranji trg ali za druge izvozne trge razen trga Unije. Vendar so te posledice ekonomske narave in zato po mojem mnenju ne zadostujejo kot dokaz za to, da je bil zaradi naložitve protidampinških dajatev neposredno spremenjen pravni položaj zadevnih proizvajalcev na trgu Unije. Dejansko v tem primeru – in v nasprotju z navedbo Splošnega sodišča iz točke 76, drugi stavek, izpodbijane sodbe – ameriški proizvajalci bioetanola nimajo „pravnega položaja“ na trgu Unije.

91. Drugič, zdi se, da Splošno sodišče vsaj implicitno pripisuje pomen temu, da so zadevni proizvajalci sodelovali v preiskavi, ki jo je izvedla Komisija. Kot pa sem že navedel v točki 84 teh sklepnih predlogov, je mogoče tako sodelovanje upoštevati kvečjemu pri preverjanju, ali je izpolnjen pogoj glede posamičnega nanašanja na gospodarski subjekt, ne pa tudi pri preučitvi pogoja glede neposrednega nanašanja v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

92. Na drugem mestu niti s presojami Splošnega sodišča iz točke 116 izpodbijane sodbe ni mogoče omajati pravkar povedanega, prav tako pa te presoje ne morejo privedi do ugotovitve, da je Splošno sodišče upravičeno menilo, da se sporna uredba neposredno nanaša na štiri vzorčene proizvajalce.

93. Prvič, po mojem mnenju je napačna trditev, da „struktura pogodbenih dogovorov med gospodarskimi subjekti vzdolž trgovske verige bioetanola ne vpliva na to, ali se [sporna] uredba nanaša na proizvajalce bioetanola neposredno“, in da bi se v nasprotnem primeru „le na proizvajalca, ki neposredno prodaja svoj proizvod uvozniku v Uniji, [ta uredba] neposredno nanaša[la] [...], kar pa nikakor ne izhaja iz osnovne uredbe“.

94. Sodna praksa Sodišča, ki jo je Splošno sodišče sicer pravilno navedlo v točkah 70 in 71 izpodbijane sodbe, namreč kaže na to, da so okoliščine, v katerih je Sodišče ugotovilo, da so tožbe, ki so jih vložili gospodarski subjekti zoper uredbe o uvedbi protidampinških dajatev, dopustne, temeljile zlasti na upoštevanju posebnosti poslovnih odnosov z drugimi gospodarskimi subjekti, predvsem za določitev cene pri izvozu v Unijo.

95. Torej ne vem, zakaj te logike ne bi uporabili za posebnosti strukture pogodbenih dogovorov med ameriškimi proizvajalci bioetanola in nepovezanimi trgovci/pripravljavci mešanic, pa čeprav bi morali zato zanikati neposredno nanašanje na navedene proizvajalce.

96. Poleg tega se ne morem strinjati s trditvijo, da bi navedena ugotovitev pomenila, da se lahko uredba na proizvajalca neposredno nanaša le v primeru, da ta svoje izdelke prodaja neposredno na trg Unije. Predvideti je namreč mogoče še druge primere, pri čemer se upoštevajo prav poslovni dogovori, kot je prodaja posrednikom/izvoznikom, povezanim z zadevnim proizvajalcem. Vsekakor pa je brez vpliva to – kot je navedlo Splošno sodišče – da to vprašanje ni urejeno z osnovno uredbo, saj so pogoji za dopustnost ničnostne tožbe, kot je tista iz obravnavane zadeve, urejeni s členom 263, četrti odstavek, PDEU.

97. Drugič, v nasprotju s trditvijo Splošnega sodišča iz točke 116, zadnji stavek, izpodbijane sodbe pristop institucij, s katerim se strinjam, še ne pomeni „omejit[ve] pravnega varstva proizvajalcev proizvodov, ki so predmet protidampinških dajatev le na podlagi tržne strukture izvoza zadevnega proizvajalca“.

98. Kot sem že navedel, ta pristop temelji na preučitvi pogojev v zvezi z neposrednim nanašanjem na te proizvajalce, ki so urejeni s členom 263, četrti odstavek, PDEU.

99. Poleg tega tudi v primeru ugotovitve, kakršno predlagam – da je torej Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je štirim vzorčenim proizvajalcem priznalo, da se sporna uredba neposredno nanaša nanje – to še ne bi pomenilo, da so bili ti proizvajalci prikrajšani za pravno varstvo.

100. Gospodarskemu subjektu, v zvezi s katerim ni dvoma, da se uredba o uvedbi protidampinških dajatev nanj ne nanaša neposredno in posamično, ni mogoče preprečiti – po mojem mnenju vključno s prostovoljno intervencijo v postopku – da se sklicuje na neveljavnost take uredbe pred sodiščem države članice, ki obravnava spor v zvezi z dajatvami, ki jih je treba plačati pristojnim carinskim ali davčnim organom.¹⁴

101. Menim torej, da je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi večkrat napačno uporabilo pravo, ko je ugotovilo, da se sporna uredba neposredno nanaša na štiri vzorčene proizvajalce.

102. Zato Sodišču predlagam, naj ugotovi prvega pritožbenega razloga Sveta in izpodbijano sodbo razveljavi, ne da bi bilo treba preučiti drugi del navedenega pritožbenega razloga. Posledice, ki jih je treba izpeljati iz te razveljavitve za spor na prvi stopnji, bom preučil v točki 251 teh sklepnih predlogov.

103. Naj kljub vsemu pojasnim, da je predlagana razveljavitev izpodbijane sodbe le delna. Nanaša se namreč le na dopustnost tožbe združenj GE in RFA na prvi stopnji v imenu štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev bioetanola, ne pa na dopustnost tožbe v imenu teh združenj ali v imenu njihovih preostalih članov razen navedenih vzorčenih proizvajalcev.

104. Ker se utemeljenost ugotovitev Splošnega sodišča v zvezi z navedenima drugima vidikoma dopustnosti tožbe združenj GE in RFA obravnava v nasprotni pritožbi, ki sta jo vložili ti združenji, je treba v tej fazi torej preučiti to pritožbo.

C. Nasprotna pritožba

105. Pred obravnavo pritožbenih razlogov, ki sta jih v podporo nasprotni pritožbi navedli združenji GE in RFA, je treba analizirati ugovore nedopustnosti, ki jih je v zvezi z njo navedla Komisija.

1. Dopustnost nasprotne pritožbe

a) Povzetek trditev strank

106. Komisija v odgovoru na nasprotno pritožbo in dupliki na prvem mestu trdi, da je ta nedopustna, ker naj bi jo vložila odvetnica, na katero je pooblastilo prenesla odvetnica, ki sta jo pooblastili združenji GE in RFA, s čimer naj bi bil kršen člen 44(1)(b) Poslovnika Sodišča. Po mnenju Komisije tak prenos pooblastila z navedenim členom Poslovnika Sodišča ni dovoljen, vsekakor pa naj ne bi bil zajet s pooblastilom, ki sta ga združenji GE in RFA podelili P. Vander Schueren za zastopanje v tem sporu.

¹⁴ Glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 17. marca 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, točke od 23 do 32 in navedena sodna praksa). Naj v zvezi s tem spomnim, da je Sodišče edino pristojno za ugotavljanje neveljavnosti akta Unije in da mora sodišče, zoper odločitev katerega po nacionalnem pravu ni pravnega sredstva, če presodi, da je eden ali več razlogov za neveljavnost akta Unije, navedenih pred njim, utemeljen, prekiniti odločanje in Sodišču predložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe glede presoje veljavnosti (glej v tem smislu zlasti sodbe z dne 10. januarja 2006, IATA in ELFAA (C-344/04, EU:C:2006:10, točke od 27 do 32); z dne 28. aprila 2015, T & L Sugars in Sidul Açúcares/Komisija (C-456/13 P, EU:C:2015:284, točke od 44 do 48), ter z dne 13. marca 2018, European Union Copper Task Force/Komisija (C-384/16 P, EU:C:2018:176, točka 115)).

107. Na drugem mestu Komisija trdi, da je nasprotna pritožba, ki sta jo vložili združenji GE in RFA, nedopustna, ker naj ti združenji ob upoštevanju statuta vsakega od njiju ne bi bili veljavno pooblašteni za zastopanje poslovnih interesov svojih članov.

108. Združenji GE in RFA ti trditvi izpodbijata.

b) Presoja

109. Ne glede na vprašanje, ali lahko Komisija – ki v obravnavani zadevi ni niti stranka, ki je vložila glavno pritožbo, niti institucija, ki je sprejela sporno uredbo, in zato v nasprotju s Svetom ni „nasprotna stranka“ v nasprotni pritožbi – samostojno poda ugovor nedopustnosti, ki ga Svet ni navedel, je treba njene ugovore glede dopustnosti nasprotne pritožbe po mojem mnenju zavrni.

110. Naj v zvezi s prvo trditvijo spomnim, da člen 119(2) Poslovnika Sodišča, ki se za nasprotno pritožbo uporablja v skladu s členom 177(2) tega poslovnika, določa, da morajo odvetniki sodnemu tajništvu predložiti uradni dokument ali pooblastilo stranke, ki jo zastopajo. Prav tako je v členu 173(2) Poslovnika Sodišča pojasnjeno, da se člen 119(2) tega poslovnika uporablja tudi za odgovor na pritožbo. Poleg tega iz člena 44(1) Poslovnika Sodišča izhaja, da morajo odvetniki – da bi bili upravičeni do privilegijev, imunitete in ugodnosti iz člena 43 navedenega poslovnika – svoj status predhodno izkazati s pooblastilom stranke, ki jo zastopajo, če je ta pravna oseba zasebnega prava.

111. Iz tega izhaja, da mora imeti odvetnik, da lahko pred Sodiščem – tudi v okviru pritožbe in nasprotne pritožbe – veljavno zastopa stranko, uradni dokument ali pooblastilo, ki mu ga izda navedena stranka.

112. Komisija ne izpodbija veljavnosti pooblastila, ki sta ga združenji GE in RFA podelili P. Vander Schueren za to, da ju zastopa v obravnavanem sporu, ampak trdi, da je ta odvetnica pooblastilo za njuno zastopanje prenesla na M. Peristeraki.

113. Vendar ta trditev temelji na napačni razlagi listin, predloženih Sodišču. Čeprav namreč drži, da je M. Peristeraki elektronsko prek računa, ki ji je omogočal dostop do računalniške aplikacije, poimenovane „e-Curia“, elektronsko vložila pisanje o začetku postopka z nasprotno pritožbo,¹⁵ je izvirnik nasprotne pritožbe – kakor tudi odgovor na pritožbo v postopku z glavno pritožbo – kljub vsemu podpisala P. Vander Schueren. Ta odvetnica torej ni prenesla pooblastila, ki sta ji ga podelili združenji GE in RFA za to, da ju zastopa pred Sodiščem.

114. Po mojem mnenju ni mogoče nič bolj sprejeti niti druge trditve Komisije, saj bi lahko povzročila kvečjemu nedopustnost drugega pritožbenega razloga, navedenega v podporo nasprotni pritožbi, ne pa nedopustnosti te pritožbe v celoti. Očitek Komisije je namreč očitno brezpredmeten, kar zadeva prvi pritožbeni razlog iz nasprotne pritožbe, ki se nanaša na presoje Splošnega sodišča v zvezi s procesnim upravičenjem združenj GE in RFA *ne v imenu svojih članov, ampak v svojem imenu*. Kar zadeva ugovor nedopustnosti v zvezi z drugim pritožbenim razlogom iz nasprotne pritožbe, se ta prekriva z ugovorom nedopustnosti iz odgovora Komisije na pritožbo, ki se je nanašal na nereprezentativnost in neobstoj procesnega upravičenja združenj GE in RFA v imenu ameriških proizvajalcev bioetanola v postopku pred Splošnim sodiščem ter katerega zavrnitev predlagam v točkah 50 in 51 teh sklepnih predlogov. Ker ti preudarki popolnoma enako veljajo tudi, kar zadeva dopustnost nasprotne pritožbe, ki sta jo vložili združenji GE in RFA, si dovoljujem napotilo nanje.

115. Zato Sodišču predlagam, naj zavrne ugovor nedopustnosti, ki ga je Komisija podala v zvezi z dopustnostjo nasprotne pritožbe.

¹⁵ Zlasti v skladu z Odločbo Sodišča z dne 13. septembra 2011 o vlaganju in vročanju procesnih aktov prek aplikacije e-Curia (UL 2011, C 289, str. 7).

116. Torej je treba preučiti oba pritožbena razloga iz nasprotne pritožbe. Ker se drugi od teh pritožbenih razlogov – podobno kot prvi pritožbeni razlog iz glavne pritožbe Sveta – nanaša na dopustnost tožbe na prvi stopnji v imenu članov združenj GE in RFA (vendar tokrat zadeva preostale člane teh združenj razen štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev bioetanola), predlagam njuno analizo v obratnem vrstnem redu, zato bom začel z drugim.

2. Drugi pritožbeni razlog iz nasprotne pritožbe: napačna uporaba prava, kar zadeva zavrnitev priznanja procesnega upravičenja združenj GE in RFA v imenu njihovih preostalih članov razen štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev

a) Povzetek trditev strank

117. Združenji GE in RFA trdita, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker jima je zanikalo procesno upravičenje v imenu njihovih preostalih članov razen vzorčenih ameriških proizvajalcev bioetanola, torej prvič, trgovcev/pripravljavcev mešanic Murex in CHS, ter drugič, preostalih nevzorčenih članov.

118. Splošno sodišče naj bi najprej v točkah od 52 do 55 izpodbijane sodbe nepravilno odločilo, da z obrambo interesov družb Murex in CHS ni mogoče utemeljiti dopustnosti tožbe, ker imata ti družbi zgolj status „pridruženih“ članov združenj GE in RFA ter torej nimata glasovalne pravice. Po mnenju združenj GE in RFA se namreč v sodni praksi Sodišča, s katero se priznava procesno upravičenje združenjem, nikakor ne razlikuje med pridruženimi in preostalimi člani, ampak se, nasprotno, v njej kot dopustna jasno obravnava tožba, ki jo vloži združenje, ki deluje namesto enega svojega člana ali več članov, ki bi lahko sami vložili dopustno tožbo.

119. Splošno sodišče naj bi v točkah od 152 do 154 izpodbijane sodbe prav tako napačno menilo, da se sporna uredba na preostale člane združenj GE in RFA, ki niso bili vključeni v vzorec proizvajalcev izvoznikov, ne nanaša neposredno.

120. Združenji GE in RFA še dodajata, da Splošno sodišče poleg tega ni preučilo vprašanja posamičnega nanašanja nanju. Vendar naj bi sodelovali v postopku kot predstavnika vseh svojih članov.

121. Svet trdi, da je drugi pritožbeni razlog iz nasprotne pritožbe nedopusten, vsekakor pa je pravno popolnoma neutemeljen. Tako najprej poudarja, da preučitev, na podlagi katere se opredeli, prvič, ali imajo pridruženi člani združenj GE in RFA zadostno stopnjo članstva, da jih lahko zadevni združenji zastopata, in drugič, ali sporna uredba povzroči učinke na člane združenj, ki niso bili zajeti v vzorec proizvajalcev izvoznikov, spada med vprašanja dejanskega stanja, ne pa med pravna vprašanja. Navedeni združenji naj namreč ne bi dokazali, da je Splošno sodišče s presojami iz točk od 52 do 55 izpodbijane sodbe v zvezi z vezmi, ki jih vzdržujeta s svojimi pridruženimi člani, izkrivilo dokaze. Prav tako naj bi Splošno sodišče v točkah od 152 do 154 izpodbijane sodbe zgolj preučilo dejstva, ne da bi obravnavalo pravna vprašanja.

122. Vsekakor Svet meni, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava, ko je združenjema zanikalo procesno upravičenje v imenu družb Murex in CHS. V zvezi s tem poudarja, da združenji GE in RFA nista navedli ničesar, kar bi dokazovalo, da razlikovanja med „pridruženimi“ in preostalimi člani združenja ne bi bilo mogoče upoštevati pri določitvi procesnega upravičenja tega združenja. V zvezi s tem ugotavlja, da bi se lahko v nasprotnem primeru pridruženi član združenja, ki ne bi mogel vplivati na njegove odločitve, znašel v postopku, ki bi lahko škodoval njegovim interesom. Prav tako naj Splošno sodišče ne bi napačno uporabilo prava, ko je združenjema zanikalo procesno upravičenje v imenu njihovih preostalih nevzorčenih članov.

123. Komisija se pridružuje trditvam Sveta.

b) *Presoja*

124. Kar zadeva drugi del tega pritožbenega razloga iz nasprotne pritožbe, s katerim združenji GE in RFA izpodbijata ugotovitev Splošnega sodišča v zvezi z nedopustnostjo tožbe na prvi stopnji v imenu nevzorčenih ameriških proizvajalcev, je po mojem mnenju logično, da ga je treba zavrniti, ne da bi se bilo treba izreči o njegovi dopustnosti.

125. Če je namreč Splošno sodišče – kot predlagam Sodišču, naj odloči – napačno uporabilo pravo, ker je priznalo, da se sporna uredba neposredno nanaša na štiri vzorčne ameriške proizvajalce bioetanola, in bi moralo – kot menim in kot predlagam v točki 251 teh sklepnih predlogov – ugotoviti nedopustnost tožbe na prvi stopnji, taka ugotovitev še toliko bolj velja v zvezi s tožbo združenj GE in RFA, vloženo v imenu *nevzorčenih* ameriških proizvajalcev bioetanola. Očitkov zoper točke od 151 do 154 izpodbijane sodbe torej ni mogoče sprejeti.

126. Nasprotno pa je prvi del drugega pritožbenega razloga iz nasprotne pritožbe, v katerem se Splošnemu sodišču očita, da je v točkah od 52 do 55 izpodbijane sodbe ugotovilo nedopustnost tožbe na prvi stopnji, ki sta jo združenji GE in RFA vložili v imenu dveh trgovcev/pripravljavcev mešanic, ki sta sodelovala v preiskavi, in sicer družb Murex in CHS, težje rešljiv in se mi zdi navsezadnje utemeljen.

127. Za začetek – pa naj bo to Svetu všeč ali ne – menim, da je ta del pritožbenega razloga dopusten.

128. Združenji GE in RFA namreč v nasprotju s trditvami Sveta nikakor ne izpodbijata ugotovitve dejanskega stanja, ki jo je opravilo Splošno sodišče, to je, da sta družbi Murex in CHS zgolj pridruženi članici navedenih združenj, ki nimata glasovalne pravice. Nasprotno, ti združenji Splošnemu sodišču očitata, da je za preverjanje dopustnosti ničnostne tožbe združenja, ki zastopa interese svojih članov, uvedlo merilo razlikovanja, ki v bistvu temelji na (ne)obstoju glasovalne pravice njegovih članov v organih združenja, to merilo pa naj bi bilo samovoljno in zato napačno. To vprašanje, ki se nanaša tudi na obseg nadzora sodišča prve stopnje nad dopustnostjo tožb, vloženi pri njem, je prav gotovo pravno vprašanje, ki spada v pristojnost Sodišča, ko odloča v okviru pritožbe.

129. Po teh pojasnilih menim, da je treba v izhodišču vsebinske preučitve tega dela pritožbenega razloga opozoriti, da je – glede na predpostavko, ki se obravnava – dopustnost tožbe, ki jo vložijo poklicno združenje, zadolženo za obrambo kolektivnih interesov svojih članov, odvisna od posamičnega procesnega upravičenja podjetij, ki jih zastopa, ali nekaterih izmed njih.¹⁶

130. Torej je tožba združenja na podlagi člena 263, četrty odstavek, PDEU dopustna, če združenje deluje namesto enega svojega člana ali več članov, ki bi lahko sami vložili dopustno tožbo,¹⁷ in če ti člani niso sami vložili tožbe za obrambo svojega interesa ali svojih interesov.¹⁸

131. Združenji GE in RFA ne začenjata ponovno razprave o tej sodni praksi, kot jo je prav tako pravilno navedlo Splošno sodišče v točkah 45 in 51 izpodbijane sodbe. Nasprotno, iz te sodne prakse sta celo izpeljali, da bi moralo Splošno sodišče – ker ni izpodbijalo tega, da imata družbi Murex in CHS status članov, pa čeprav „pridruženih“ – samo preveriti, ali se sporna uredba na ti družbi neposredno in posamično nanaša, da bi tako opredelilo, ali je tožba združenj GE in RFA v imenu vsake od njiju dopustna.

132. Različne ugotovitve Splošnega sodišča me napeljujejo na to, da imata združenji GE in RFA prav.

¹⁶ Glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 22. junija 2006, Belgija in Forum 187/Komisija (C-182/03 in C-217/03, EU:C:2006:416, točka 56), ter z dne 13. marca 2018, European Union Copper Task Force/Komisija (C-384/16 P, EU:C:2018:176, točka 87).

¹⁷ Glej sodbo z dne 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisija (C-487/06 P, EU:C:2008:757, točka 39 in navedena sodna praksa).

¹⁸ Glej v tem smislu sodbo z dne 11. junija 2009, Confservizi/Komisija (T-292/02, EU:T:2009:188, točka 55), in sklep z dne 29. marca 2012, Asociación Española de Banca/Komisija (T-236/10, EU:T:2012:176, točka 25).

133. Naj najprej opozorim, da je Splošno sodišče v točkah 42 in 78 izpodbijane sodbe pravilno odločilo, da združenji GE in RFA zastopata „interese ameriške industrije bioetanola“. Povedano drugače – kot sem že pojasnil v točkah 50 in 51 teh sklepnih predlogov – Splošno sodišče je upravičeno menilo, da lahko vsako od teh združenj na podlagi svojega statutarnega cilja deluje za obrambo kolektivnih interesov svojih članov.

134. Dalje, ni sporno, da tako družba Murex kot družba CHS kljub svojemu statusu „pridruženih“ članov spadata v kategorijo „članov“ združenja GE oziroma RFA in da sodelujeta na sestankih teh združenj.

135. Nazadnje, nikjer v izpodbijani sodbi ni navedeno, da bi morali združenji GE in RFA, ki sta sodelovali v preiskavi Komisije in katerih statutarno določene naloge vključujejo obrambo kolektivnih interesov njunih članov, od teh članov pridobiti posebno pooblastilo, potem ko so ti glasovali za to, da jih zastopata v sodnih postopkih.

136. Vendar je Splošno sodišče v točki 55 izpodbijane sodbe kljub temu ugotovilo, da „[b]rez glasovalne pravice [družbi] CHS in Murex nimata možnosti, da uveljavljata *svoje interese*, kadar ju zastopa zadevno združenje. V teh okoliščinah in ob neobstoju dokazov, s katerimi bi se lahko izkazalo, da ‚pridružení‘ član ima takšno možnost uveljavljanja svojih *interesov*, je treba ugotoviti, da v tej zadevi združenje [RFA] ni imelo procesnega upravičenja, ko je uveljavljalo, da zastopa CHS, in da združenje [GE] ni imelo procesnega upravičenja, ko je uveljavljalo, da zastopa Murex.“¹⁹

137. S tako ugotovitvijo je torej Splošno sodišče navsezadnje uvedlo dodatno merilo poleg pogojev, ki se zahtevajo s sodno prakso, navedeno v točkah 129 in 130 teh sklepnih predlogov, in sicer, da morata združenji GE in RFA za to, da lahko vložita tožbo v imenu družbe Murex oziroma CHS, dokazati ne le, da se sporna uredba na ti družbi neposredno in posamično nanaša, ampak tudi in predhodno še to, da lahko ta gospodarska subjekta, preden navedeni združenji vložita kakršno koli tožbo za obrambo kolektivnih interesov, za obrambo katerih sta zadolženi, v njunih organih „uveljavljata“ svoje posamične interese, sicer tožba združenj ni dopustna.

138. Vendar menim, da to, da je po sodni poti dodano tako merilo k že dovolj strogim pogojem za dopustnost, določenim v členu 263, četrti odstavek, PDEU, pomeni kršitev te določbe in da tak dodatek poleg tega ni dovolj obrazložen.

139. Poleg tega se lahko s takim pristopom Splošnega sodišča omaje pravna varnost zadevnih pravnih oseb, lahko pa privede celo do samovolje, kot trdita združenji GE in RFA.

140. Ob takem pristopu se namreč neizogibno odpira vprašanje, kje so njegove meje in kako bi bilo treba obravnavati podobne položaje. Kako bi bilo na primer z dopustnostjo tožbe, ki bi jo vložilo poklicno združenje, pooblaščen za obrambo kolektivnih interesov svojih članov, od katerih eden ne bi sodeloval pri odločitvi o vložitvi ničnostne tožbe pri sodišču Unije, se z njo ne bi strinjal ali bi se od nje distanciral? In kako z dopustnostjo tožbe, ki bi jo vložilo združenje v imenu svojih članov, ki bi lahko le delno uresničevali glasovalne pravice v zvezi z nekaterimi odločitvami združenja?

141. Poleg tega v primeru združenj, katerih statut je – kot v obravnavani zadevi – urejen s pravom tretje države, ni izključeno niti to, da bi se, če bi sprejeli pristop Splošnega sodišča, srečali s praktičnimi težavami, kot so nepoznavanje prava te države ali težave pri razumevanju tam govorjenega jezika ali jezikov, kar bi lahko privedlo do različnega obravnavanja enakih položajev. Bi bile tako institucije, nato pa še Splošno sodišče, sploh sposobne na enak način presoditi statut poklicnega združenja, ki bi zastopalo na primer tajska industrijsko panogo, urejeno s tajskim pravom?

¹⁹ Moj poudarek.

142. Zato ob upoštevanju teh vidikov menim, da je Splošno sodišče, ker je za dopustnost tožbe združenj GE in RFA v imenu družb Murex in CHS postavilo predhodno merilo poleg pogojev, določenih s členom 263, četrta odstavka, PDEU, napačno uporabilo pravo, zato je treba izpodbijano sodbo v zvezi s tem razveljaviti.

143. Posledice, ki jih je treba izpeljati iz te razveljavitve za spor na prvi stopnji, bom preučil v točki 252 teh sklepnih predlogov.

3. Prvi pritožbeni razlog iz nasprotne pritožbe: napačna omejitev obsega procesnega upravičenja združenj GE in RFA v njunem imenu

a) Povzetek trditev strank

144. Na prvem mestu združenji GE in RFA izpodbijata ugotovitev Splošnega sodišča iz točke 79 izpodbijane sodbe, da se s sporno uredbo njun pravni položaj ter njune pravice in obveznosti niso spremenili. Po njunem mnenju lahko uredba, s katero se uvede protidampinška dajatev, na pravni položaj posameznika vpliva še kako drugače kot zgolj s plačilom te dajatve. Ob tem še poudarjata, da sta dejavno sodelovali v upravnem postopku, da bi tako ustrezno zastopali svoje člane pred institucijama Unije. Poleg tega združenji GE in RFA trdita, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v točki 86 izpodbijane sodbe zavrnilo upoštevnost sodbe z dne 24. marca 1993, CIRFS in drugi/Komisija (C-313/90, EU:C:1993:111), ker naj položaj tožečih strank kot predstavniških združenj ne bi bil primerljiv s položajem pogajalca, ki uradno nastopa v imenu svojih članov kot v tej zadevi.

145. Na drugem mestu združenji GE in RFA izpodbijata ugotovitev Splošnega sodišča iz točk 85 in 87 izpodbijane sodbe, da je mogoče šteti, da se izpodbijana uredba nanju neposredno in posamično nanaša le z vidika desetega tožbenega razloga, ki se nanaša na varstvo procesnih jamstev, ki so jima podeljena s členi 6(4), 19(1) in (2) ter 20(2), (4) in (5) osnovne uredbe.

146. Ti združenji poudarjata, da na podlagi sodb, na kateri se je v zvezi s tem oprlo Sodišče, torej sodb z dne 4. oktobra 1983, Fediol/Komisija (191/82, EU:C:1983:259, točka 31), in z dne 17. januarja 2002, Rica Foods/Komisija (T-47/00, EU:T:2002:7, točka 55), ni mogoče ugotoviti utemeljenosti te ugotovitve. Čeprav je mogoče iz teh sodb izpeljati, da se lahko akt na posameznika posamično nanaša, samo „če so mu z veljavno zakonodajo Unije zagotovljena nekatera procesna jamstva“, z njima po drugi strani ni mogoče podkrepiti trditve, da bi bilo treba ta status omejiti izključno na razloge, s katerimi se zatrjuje kršitev procesnih pravic.

147. Združenji GE in RFA menita, da bi bilo treba po tem, ko se ugotovi neposredno in posamično nanašanje na posameznika, njegovo tožbo v celoti obravnavati kot dopustno. Vse zainteresirane stranke v smislu osnovne uredbe, pa naj bodo to proizvajalci, izvozniki, uvozniki ali njihova predstavniška združenja, naj bi na podlagi te uredbe uživale enake pravice.

148. Svet, ki se mu pridružuje Komisija, trdi, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava, ko je posamično procesno upravičenje obeh združenj omejilo na njun deseti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev njunih procesnih jamstev.

b) Presoja

149. Naj uvodoma opozorim, da je Splošno sodišče, ko je odločalo o lastnem interesu združenj GE in RFA, v točkah 85 in 87 izpodbijane sodbe priznalo, da se sporna uredba nanju neposredno in posamično nanaša, kolikor kot zainteresirani stranki v postopku uživata procesna jamstva, podeljena s členi 6(7), 19(1) in (2) ter 20(2), (4) in (5) osnovne uredbe. Splošno sodišče je iz tega izpeljalo, da lahko združenji GE in RFA torej dopustno uveljavljata le deseti tožbeni razlog tožbe na prvi stopnji, saj je to edini tožbeni razlog, ki se nanaša na varstvo njihovih procesnih pravic.

150. Treba je navesti, da nobena stranka v postopku ne izpodbija tega, da je Splošno sodišče upravičeno priznalo dopustnost desetega tožbenega razloga tožbe na prvi stopnji, niti njegove presoje, da je to edini tožbeni razlog, ki se nanaša na varstvo procesnih pravic, ki so v obravnavani zadevi v skladu z zgoraj navedenimi določbami osnovne uredbe priznane združenjema GE in RFA.

151. Nasprotno pa združenji GE in RFA Splošnemu sodišču očitata, da je obseg dopustnosti njune tožbe, vložene v njunem imenu, omejilo na ta tožbeni razlog, medtem ko bi jima moralo biti po njunem mnenju, potem ko jima je bila priznana pravica do vložitve tožbe, dovoljeno izpodbijati materialnopravno zakonitost sporne uredbe.

152. V podporo tej trditvi združenji GE in RFA v bistvu navajata tri očitke v zvezi s presojo Splošnega sodišča iz točk 79, 81 in od 85 do 87 izpodbijane sodbe, od katerih se mi nobeden ne zdi utemeljen.

153. Prvič, po mojem mnenju je očitno, da je treba zavrniti očitek v zvezi s točko 79 izpodbijane sodbe, da naj bi Splošno sodišče napačno ugotovilo, da se sporna uredba v tem, da nalaga protidampinške dajatve, ne nanaša neposredno na združenji GE in RFA. Ne glede na napake pri uporabi prava, ki sem jih že ugotovil, je po mojem mnenju namreč jasno, da – kot je menilo Splošno sodišče – uvedba protidampinških dajatev ni posamično spremenila pravnega položaja združenj GE in RFA, saj jima, ker posamično nista zavezani k plačilu navedene dajatve, ni z njo naložena nobena obveznost.

154. Drugič, kar zadeva očitek v zvezi s točkami 81 in od 85 do 87 izpodbijane sodbe, je treba zlasti poudariti, da lahko v skladu s sodno prakso, na katero je Splošno sodišče upravičeno opozorilo v točki 81 izpodbijane sodbe, dejstvo, da oseba sodeluje v postopku sprejetja akta Unije, to osebo individualizira glede na zadevni akt samo, če so v zakonodaji Unije določena procesna jamstva za to osebo.²⁰

155. Kot trdita združenji GE in RFA, sicer drži, da iz sodbe z dne 4. oktobra 1983, Fediol/Komisija (191/82, EU:C:1983:259, točka 31), ne izhaja izrecno, da dejstvo, da so združenjem, kakršni sta GE in RFA, priznana taka procesna jamstva, pomeni, da je dopusten le tožbeni razlog, ki se nanaša na domnevno kršitev navedenih jamstev.

156. Vendar je Sodišče – ki se je sklicevalo na navedeno sodbo in pritožbo zavrnilo kot očitno neutemeljeno – že odločilo, da osebi ali subjektu, ki ima tako procesno pravico, načeloma ob katerem koli procesnem jamstvu ni mogoče priznati procesnega upravičenja za izpodbijanje materialnopravne zakonitosti akta Unije.²¹ Kot izhaja zlasti iz sodbe z dne 4. oktobra 1983, Fediol/Komisija (191/82, EU:C:1983:259, točka 31), je natančen obseg pravice posameznika do pravnega sredstva zoper akt Unije namreč odvisen od njegovega pravnega položaja, ki ga opredeljuje pravo Unije zaradi varstva tako priznanih legitimnih interesov.

²⁰ Glej sodbi z dne 4. oktobra 1983, Fediol/Komisija (191/82, EU:C:1983:259, točka 31), in z dne 1. aprila 2004, Komisija/Jégo-Quérel (C-263/02 P, EU:C:2004:210, točka 47); glej tudi sklepa z dne 17. februarja 2009, Galileo Lebensmittel/Komisija (C-483/07 P, EU:C:2009:95, točka 53), in z dne 5. maja 2009, WWF-UK/Svet (C-355/08 P, neobjavljen, EU:C:2009:286, točka 43 in navedena sodna praksa).

²¹ Sklep z dne 5. maja 2009, WWF-UK/Svet (C-355/08 P, neobjavljen, EU:C:2009:286, točka 44).

157. Iz tega izhaja, da zgolj sklicevanje na obstoj procesnih jamstev – pa čeprav so lahko taka jamstva pritožnicam v nasprotni pritožbi osebno priznana – ne more povzročiti dopustnosti tožbe v delu, v katerem ta temelji na tožbenih razlogih v zvezi s kršitvijo materialnopravnih pravil.²²

158. Vendar ni v obravnavani zadevi niti združenje GE niti združenje RFA v podporo nasprotni pritožbi navedlo in še toliko manj dokazalo, da so z osnovno uredbo predstavniškim združenjem podeljene materialnopravne pravice v njihovem imenu ali da so jim v njihovem imenu naložene vsebinske obveznosti, ki bi presegle procesna jamstva, ki se jim priznavajo z navedeno uredbo, in ob upoštevanju katerih bi lahko Splošno sodišče utemeljeno preučilo preostale tožbene razloge tožbe na prvi stopnji, ki sta jih zoper materialnopravno veljavnost sporne uredbe navedli ti združenji posamično.

159. Zato menim, da drugega očitka združenj GE in RFA ni mogoče sprejeti.

160. Tretjič, združenji GE in RFA Splošnemu sodišču očitata, da v obravnavani zadevi ni upoštevalo rešitve, ki izhaja iz sodbe z dne 24. marca 1993, CIRFS in drugi/Komisija (C-313/90, EU:C:1993:111, točke od 28 do 30), ker je zavrnilo njuno tezo, da uživata status, primerljiv s statusom pogajalca v smislu navedene sodbe, zato naj bi imeli procesno upravičenje.

161. Drži sicer, da lahko vloga, ki jo je imelo združenje v okviru postopka, v katerem je bil izdan akt v smislu člena 263 PDEU, utemelji dopustnost tožbe, ki jo je vložilo to združenje, čeprav se navedeni akt ne nanaša neposredno in posamično na njegove člane, če je ta akt vplival na njegov položaj pogajalca.²³

162. Vendar menim, da Splošno sodišče z ugotovitvijo, da sodbe z dne 24. marca 1993, CIRFS in drugi/Komisija (C-313/90, EU:C:1993:111), v obravnavani zadevi ni mogoče uporabiti, ni nikakor napačno uporabilo prava.

163. Treba je namreč opozoriti, da je bil v zadevi, v kateri je bila izrečena ta sodba, CIRFS sogovornik Komisije glede vzpostavitve „discipline“ na področju pomoči v sektorju sintetičnih vlaken ter njenega odloga in prilagoditve ter je dejavno nadaljeval pogajanja s Komisijo med postopkom pred sporom, zlasti s tem, da je podal pisna stališča in bil v tesnem stiku s pristojnimi službami te institucije.²⁴

164. V skladu s sodno prakso Sodišča se je zadeva, v kateri je bila izrečena sodba z dne 24. marca 1993, CIRFS in drugi/Komisija (C-313/90, EU:C:1993:111), tako nanašala na posebne okoliščine, v katerih je imela tožeča stranka jasno opredeljen položaj pogajalca, tesno povezan s samim predmetom odločbe, s čimer je bila postavljena v dejanski položaj, zaradi katerega se je razlikovala od katere koli druge osebe,²⁵ torej dejanski položaj, predviden v okviru postopkov na podlagi člena 108(2) PDEU, ki ga je tudi samo Sodišče opredelilo kot čisto poseben ali celo izjemen.²⁶

165. Vendar združenji GE in RFA nista nikakor dokazali, da bi bil njun položaj, ki ga imata kot poklicna zastopnika ene od industrijskih panog, na katero bi se lahko nanašali protidampinški ukrepi, ki jih je sprejel Svet, podoben izjemnemu položaju pogajalca, na katerega se je nanašala zadeva, v kateri je bila izrečena sodba z dne 24. marca 1993, CIRFS in drugi/Komisija (C-313/90, EU:C:1993:111), kot je Splošno sodišče upravičeno odločilo v točki 86 izpodbijane sodbe.

22 Glej v tem smislu sklep z dne 5. maja 2009, WWF-UK/Svet (C-355/08 P, neobjavljen, EU:C:2009:286, točki 47 in 48).

23 Glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 13. marca 2018, European Union Copper Task Force/Komisija (C-384/16 P, EU:C:2018:176, točka 88 in navedena sodna praksa).

24 Kakor je povzelo Sodišče v sodbi z dne 9. julija 2009, 3F/Komisija (C-319/07 P, EU:C:2009:435, točka 86).

25 Glej sodbo z dne 9. julija 2009, 3F/Komisija (C-319/07 P, EU:C:2009:435, točka 87 in navedena sodna praksa).

26 Sodba z dne 9. julija 2009, 3F/Komisija (C-319/07 P, EU:C:2009:435, točke od 88 do 92).

166. Predlagam torej, naj se tretji očitak zavrne, zato naj se tudi prvi pritožbeni razlog iz nasprotne pritožbe v celoti zavrne.

167. Če bi Sodišče v nasprotju z mojim predlogom odločilo, da prvi pritožbeni razlog iz glavne pritožbe Sveta zavrne, je treba v tej fazi podredno preučiti še drugi in tretji pritožbeni razlog iz te pritožbe, ki se oba nanašata na vsebino spora, o katerem je odločalo Splošno sodišče.

D. Drugi pritožbeni razlog iz glavne pritožbe: napačna razlaga člena 9(5) osnovne uredbe

168. Svet uvodoma navaja, da je Splošno sodišče ob koncu analize, opravljene v točkah od 174 do 246 izpodbijane sodbe, ugotovilo, da morata instituciji brez kakršne koli izjeme izračunati stopnjo individualne protidampinške dajatve za vsakega proizvajalca, zajetega v vzorec. Po njegovem mnenju se niti s protidampinškim sporazumom STO niti s členom 9(5) osnovne uredbe od institucij ne zahteva nemogoče, saj struktura in način delovanja industrije bioetanola preprosto ne omogočata nobenega načina za izračun individualne stopnje za štiri vzorčene proizvajalce, ki jih zastopata združenji GE in RFA.

169. Drugi pritožbeni razlog v bistvu temelji na treh delih. Prvi del tega pritožbenega razloga se nanaša na to, da naj bi Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker naj bi neupravičeno menilo, da se s členom 9(5) osnovne uredbe izvajata člena 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO ter da je treba ta člen razlagati skladno z navedenima določbama, čeprav naj bi bila taka razlaga *contra legem*. Z drugim delom drugega pritožbenega razloga Svet Splošnemu sodišču očita, da je izkrivilo pojem „dobavitelj“ iz člena 9(5) osnovne uredbe, ki ga je razširilo na štiri vzorčene ameriške proizvajalce bioetanola. Nazadnje, s tretjim delom tega pritožbenega razloga Svet Splošnemu sodišču očita, da je napačno razložilo izraz „ni izvedljivo“ v smislu člena 9(5) osnovne uredbe.

1. Prvi del drugega pritožbenega razloga: napačna uporaba prava pri ugotovitvi, da se s členom 9(5) osnovne uredbe izvajata člena 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO ter da je treba ta člen razlagati skladno z navedenima določbama

a) Trditve strank

170. Po mnenju Sveta je Splošno sodišče večkrat napačno uporabilo pravo, ker je člen 9(5) osnovne uredbe razložilo ob upoštevanju členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, pri čemer se je v zvezi s tem oprlo na namero, ki naj bi jo izrazil zakonodajalec Unije s spremembo te uredbe leta 2012, katere namen je bil uveljavitev sklepa pritožbenega organa pri Organu STO za reševanje sporov z dne 15. julija 2011 v zadevi ES – pritrtilni elementi (WT/DS397/AB/R) (v nadaljevanju: poročilo v zadevi „pritrtilni elementi“).

171. Najprej, Splošno sodišče naj bi v točkah od 174 do 184 izpodbijane sodbe napačno menilo, da se s členom 9(5) osnovne uredbe izvajata tako člen 9.2 kot tudi člen 6.10 protidampinškega sporazuma STO. Vendar naj bi bile določbe člena 9(6) in člena 17 osnovne uredbe – in ne določbe člena 9(5) te uredbe – tiste, katerih namen naj bi bil izvajanje člena 6.10 protidampinškega sporazuma STO. Svet poudarja, da se je Splošno sodišče v zvezi s tem v točkah 178 in 179 izpodbijane sodbe oprlo na dejstvo, da je bil z Uredbo (EU) št. 765/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. junija 2012 o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 1225/2012 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti,²⁷ spremenjen člen 9(5) osnovne uredbe, ker je bil – kot je bilo ugotovljeno

²⁷ UL 2012, L 237, str. 1.

v poročilu v zadevi „pritrtilni elementi“ – v nasprotju s členi 6.10, 9.2 in 18.4 protidampinškega sporazuma STO. Vendar Svet meni, da obrobna sprememba člena 9(5) osnovne uredbe z Uredbo št. 765/2012 še ne more privedi do sklepa, da izvirna različica te določbe kaže na zavezo Unije, da prenese člene 6.10, 9.2 in 18.4 protidampinškega sporazuma STO v svoj pravni red.

172. Dalje, Svet trdi, da se besedilo člena 9(5) osnovne uredbe razlikuje od besedila člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO, saj je v zadnjenavedeni določbi določena zgolj obveznost „imenovanja“ dobaviteljev, ne pa tudi „določitev uvedene dajatve“. Torej naj se na podlagi sodbe z dne 7. maja 1991, Nakajima/Svet (C-69/89, EU:C:1991:186, točke od 26 do 31), ne bi bilo mogoče sklicevati na kršitev protidampinškega sporazuma STO, ugotovljene v poročilu v zadevi „pritrtilni elementi“, ki se je nanašalo le na uvoze s poreklom iz držav brez tržnega gospodarstva.

173. Nazadnje, Svet trdi, da je razlaga člena 9(5) osnovne uredbe v skladu s členoma 9.2 in 6.10 protidampinškega sporazuma STO, ki jo je podalo Splošno sodišče v točkah od 227 do 233 izpodbijane sodbe, *contra legem*. Iz splošne logike, zgodovine in besedila člena 9(5) osnovne uredbe naj bi jasno izhajalo, da je želel zakonodajalec Unije preiskovalnemu organu omogočiti, da namesto individualnih stopenj dajatev določi stopnjo dajatve na ravni države v primerih, kadar določitev individualnih stopenj dajatev „ni izvedljiva“, ne pa le v primeru vzorčenja. Ker je Splošno sodišče v točkah od 227 do 233 izpodbijane sodbe odločilo, da nič v besedilu člena 9(5) osnovne uredbe ne nasprotuje razlagi izraza „ni izvedljivo“ v skladu s členoma 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, Svet torej meni, da je preseglo meje skladne razlage.

174. Komisija se pridružuje trditvam Sveta, vendar kljub temu priznava „veliko podobnost“ med besediloma člena 9(5) osnovne uredbe in člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO. K temu v repliki dodaja, da je Sodišče v sodbi z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma (C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74, točke od 85 do 92), odločilo, da namen člena 9(5) osnovne uredbe ni izvajanje pravil STO, zato bi bilo treba vse trditve združenj zavrniti.

175. Na prvem mestu, združenji GE in RFA odgovarjata, da je Splošno sodišče z rzsodbo, da je zakonodajalec Unije s sprejetjem člena 9(5) osnovne uredbe pokazal namero, da izpolni posebno obveznost, ki jo je prevzel v okviru protidampinškega sporazuma STO, ugotovilo dejansko stanje, česar naj Svet v fazi pritožbe ne bi mogel izpodbijati.

176. Na drugem mestu ti združenji trdita, da je Splošno sodišče ob upoštevanju Uredbe št. 765/2012 upravičeno odločilo, da se s členom 9(5) osnovne uredbe izvajata člena 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO. V nasprotnem primeru bi bilo dopustno le izrecno sklicevanje.

177. Združenji GE in RFA izpodbijata tudi trditev, da je razlaga člena 9(5) osnovne uredbe v skladu s členoma 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO *contra legem*. Iz točke 339 poročila v zadevi „pritrtilni elementi“ naj bi jasno izhajalo, da se izjeme od obveznosti uvedbe individualnih stopenj dampinga nanašajo na položaj, v katerem preiskovalni organ uporabi vzorec.

b) Presoja

178. Predvsem je treba opozoriti, da se v skladu s členom 9(5), prvi pododstavek, osnovne uredbe v različici, ki se uporablja za obravnavano zadevo, „[proti]dampinška dajatev [...] v ustreznih zneskih uvede v vsakem primeru in brez razlikovanja za vse uvoze izdelk[a] iz vseh virov, za katere se ugotovi, da so pod ceno in povzročajo škodo, razen za uvoze iz tistih virov, iz katerih so bila podjetja izvzeta pod pogoji [te uredbe]. Uredba, ki uvaja dajatev, določi *takšno dajatev za vsakega dobavitelja* ali, če to *ni izvedljivo*, in na splošno, kjer se uporablja člen 2(7)(a), zadevni državi dobavitelji.“²⁸

28 Moj poudarek.

179. Člen 6.10 protidampinškega sporazuma STO določa, da „[p]ravidoma oblasti ugotovijo posamezno [individualno] stopnjo dumpinga za vsakega znanega uvoznika ali prizadetega proizvajalca proizvoda, ki je v preiskavi. Kadar je izvoznikov, proizvajalcev, uvoznikov ali vrst proizvodov v preiskavi toliko, da je taka ugotovitev praktično neizvedljiva, se smejo oblasti pri njihovih proučevanjih omejiti na razumno število zainteresiranih strani ali proizvodov z uporabo [...] vzorcev [...].“

180. Člen 9.2 istega sporazuma določa, da se, „[č]e se uvede protidumpinška carina v zvezi z določenim proizvodom, [...] taka carina pobira v ustrezni višini v vsakem primeru na nediskriminacijski podlagi za uvoz takega proizvoda iz vseh virov, za katere se ugotovi, da gre za dumping in da povzročajo škodo, z izjemo uvoza iz tistih virov, za katere so sprejete cenovne zaveze v okviru pogojev tega sporazuma. Oblasti imenujejo prizadetega dobavitelja oziroma prizadete dobavitelje določenega proizvoda. Če gre za več dobaviteljev iz ene države in je neizvedljivo imenovati vse te dobavitelje, smejo oblasti imenovati le določeno državo dobaviteljico.“

181. V prvem delu tega pritožbenega razloga Svet ob podpori Komisije Splošnemu sodišču očita, da je v točki 180 izpodbijane sodbe odločilo, da je bil namen zakonodajalca Unije s členom 9(5), prvi pododstavek, osnovne uredbe izpolniti posebno obveznost, ki je bila prevzeta v okviru STO in je v tem primeru vsebovana v členih 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, v smislu tako imenovane sodbe „Nakajima“ (sodba z dne 7. maja 1991, Nakajima/Svet, C-69/89, EU:C:1991:186). V bistvu naj bi bilo mogoče v skladu z razlogovanjem Splošnega sodišča – ki ga instituciji izpodbijata – (prvotni) namen zakonodajalca Unije izpeljati iz spremembe, ki je bila v člen 9(5), prvi in drugi pododstavek, vnesena z Uredbo št. 765/2012 po sprejetju poročila v zadevi „pritrtilni elementi“.

182. Instituciji Splošnemu sodišču še očitata, da je na podlagi predhodnega razlogovanja zlasti v točki 184 izpodbijane sodbe menilo, da je treba člen 9(5) osnovne uredbe razlagati v skladu s členoma 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, čeprav jasno priznavata, da obstaja analogija ali – če si izposodim izraz, ki ga je uporabila Komisija – „velika podobnost“ med upoštevnimi določbami člena 9(5) osnovne uredbe in določbami člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO.

183. Z utemeljitvijo Sveta in Komisije se strinjam le delno.

184. Drži sicer, da je že iz primerjave besedila člena 9(5) osnovne uredbe, ki se nanaša na naložitev protidampinške dajatve, in člena 6.10 protidampinškega sporazuma STO, ki se nanaša na uporabo postopka vzorčenja za določitev stopnje dumpinga v primeru prevelikega števila zlasti proizvajalcev in izvoznikov, jasno razvidno, da namen prvega od navedenih členov nikakor ni prenesti posebno obveznost, ki jo vsebuje drugi.

185. Okoliščina, da je bilo v poročilu v zadevi „pritrtilni elementi“ ugotovljeno, da člen 9(5) osnovne uredbe v delu, v katerem so se njegove določbe nanašale na države brez tržnega gospodarstva, ni bil združljiv zlasti s členoma 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, nikakor ne pomeni, da je nameraval zakonodajalec Unije izpolniti posebno obveznost, prevzeto na podlagi člena 6.10 protidampinškega sporazuma STO.

186. Podobno razlogovanje izhaja tudi iz sodbe Sodišča z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma (C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74), izrečene nekaj mesecev pred izpodbijano sodbo, čeprav v tej ni bila navedena. Čeprav je namreč Sodišče v tej sodbi zlasti preučilo poročilo v zadevi „pritrtilni elementi“, pri čemer je opozorilo, da je Organ STO za reševanje sporov ugotovil, da del določb člena 9(5) osnovne uredbe, ki so se takrat uporabljale, ni združljiv z nekaterimi pravili STO, je kljub temu menilo, da se posameznik ne more sklicevati na protidampinški sporazum STO za izpodbijanje zakonitosti uredbe, s katero je naložena dokončna protidampinška dajatev. Sodišče je v bistvu menilo, da določbe člena 9(5), prvi in drugi pododstavek, osnovne uredbe napotujejo na člen 2(7) navedene uredbe, s katerim je vzpostavljena posebna ureditev, ki določa podrobna pravila za izračun normalne vrednosti v zvezi z uvozom iz držav brez tržnega gospodarstva, zato so te določbe

sestavni del navedene ureditve in so izraz volje zakonodajalca Unije, da v zvezi z navedenimi državami uveljavi pristop, lasten pravnemu redu Unije, ki se razlikuje od pravil protidampinškega sporazuma STO.²⁹

187. Kljub temu pa se ne morem strinjati s trditvijo Komisije, da je mogoče na podlagi sodbe z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma (C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74), kot take razveljaviti izpodbijano sodbo, ker naj bi Sodišče menilo, da se s členom 9(5) osnovne uredbe ne izpolnjuje nobena posebna obveznost, prevzeta v okviru protidampinškega sporazuma STO. Po eni strani se je namreč Sodišče v tej sodbi izreklo le o določbah člena 9(5) osnovne uredbe iz tistega obdobja, s katerimi je bilo napoteno na zgoraj navedeno posebno ureditev v zvezi z državami brez tržnega gospodarstva, vzpostavljeno s členom 2(7) navedene uredbe. Sodba C & J Clark International in Puma (C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74) torej ne zadeva preostalih določb člena 9(5) osnovne uredbe, ki še vedno veljajo, še zlasti ne bistvenega dela prvega pododstavka tega člena, ki določa, da uredba, ki uvaja dajatev, določi takšno dajatev za vsakega dobavitelja ali, če to ni izvedljivo – v primeru tretjih držav s tržnim gospodarstvom – za zadevno državo dobaviteljico, torej določb, na katere se nanaša obravnavana zadeva.

188. Čeprav torej menim, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo, da se s členom 9(5) osnovne uredbe izpolnjuje posebna obveznost, prevzeta na podlagi člena 6.10 protidampinškega sporazuma STO, presoja Sodišča iz sodbe z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma (C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74) še ne pomeni, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je menilo, da je želel zakonodajalec Unije s sprejetjem člena 9(5) osnovne uredbe izpolniti posebno obveznost, prevzeto na podlagi člena 9.2 navedenega sporazuma.

189. Vendar po mojem mnenju ta napaka izhaja iz razlogovanja, predstavljenega v točkah od 178 do 183 izpodbijane sodbe. Iz teh točk izpodbijane sodbe namreč izhaja, da je Splošno sodišče iz spremembe, ki je bila v člen 9(5) osnovne uredbe vnesena z Uredbo št. 765/2012 zlasti po sprejetju poročila v zadevi „pritrtilni elementi“, izpeljalo, da je želel zakonodajalec Unije s sprejetjem člena 9(5) osnovne uredbe v izvorni različici izpolniti posebno obveznost iz člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO.

190. Vendar se mi na prvem mestu zdi pravno težko zgolj na podlagi sprememb, vnesenih v to uredbo leta 2012, retroaktivno opredeliti namero zakonodajalca Unije, da izpolni posebno obveznost, prevzeto v okviru protidampinškega sporazuma STO, ob sprejetju navedene uredbe leta 2009. Nasprotno pa je nujno, da je iz zadevne posebne določbe prava Unije mogoče sklepati, da je njen namen, da se s pravom Unije izvaja posebna obveznost, ki izhaja iz sporazumov STO.³⁰

191. Na drugem mestu in kot sem že navedel, so spremembe, ki so bile leta 2012 vnesene v člen 9(5) osnovne uredbe, zadevale prvi in drugi pododstavek navedenega člena v delu, v katerem vsebuje določbe v zvezi s posebno ureditvijo, ki se uporablja za damping iz držav brez tržnega gospodarstva na podlagi člena 2(7) navedene uredbe. Te spremembe torej niso zadevale določb člena 9(5), prvi pododstavek, na katere se nanaša obravnavana zadeva.

192. Dejstvo, da je Splošno sodišče v točkah 182 in 183 izpodbijane sodbe v podporo svoji utemeljitvi navedlo prav to, da se te spremembe niso nanašale na določbe člena 9(5), prvi pododstavek, osnovne uredbe, nikakor ne dokazuje, da je bila namera zakonodajalca Unije v času sprejetja navedenega člena ta, da izpolni posebno obveznost, prevzeto v okviru protidampinškega sporazuma STO. Bolj kot to sem prepričan, da ta okoliščina podpira obratno tezo.

²⁹ Glej v tem smislu sodbo z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma (C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74, točke 91, 92, 97 in 98).

³⁰ Glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2015, Komisija/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, točka 46).

193. Menim torej, da je Splošno sodišče v točkah od 178 do 183 napačno odločilo, da se s členom 9(5) osnovne uredbe izpolnjujejo posebne obveznosti, prevzete na podlagi členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO.

194. Vendar po mojem mnenju ta napaka še ne zadostuje za razveljavitev izpodbijane sodbe.

195. Kot namreč izhaja iz nadaljnje obrazložitve izpodbijane sodbe, zlasti iz njenih točk 184, 193 in 227, je po mojem mnenju Splošno sodišče upravičeno menilo, da je treba upoštevne določbe člena 9(5) osnovne uredbe razlagati v skladu s členoma 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, zlasti ob upoštevanju v bistvu analognega besedila člena 9(5) osnovne uredbe in člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO.

196. Na načelni ravni je treba opozoriti, da dejstvo, da določba mednarodnega sporazuma nima neposrednega učinka, še ni ovira za sklicevanje nanjo za zagotovitev skladne razlage sekundarne zakonodaje Unije. Sodišče je namreč že odločilo, da primarnost mednarodnih sporazumov, ki jih je sklenila Unija, nad akti sekundarne zakonodaje Unije narekuje, da je treba navedene akte razlagati, kolikor je to mogoče, v skladu s temi sporazumi,³¹ tudi kadar določila zadnjenavedenih nimajo neposrednega učinka.³² To priznavata tako Svet kot Komisija.

197. Uporaba skladne razlage akta sekundarne zakonodaje Unije ob upoštevanju mednarodnega sporazuma kljub vsemu predpostavlja hermenevitično skladnost med različnimi določbami, omejeno na toliko, „kolikor je mogoče“.

198. To pomeni, da mora določba sekundarne zakonodaje Unije, ki je predmet razlage, dopuščati prostor za več različnih razlag. Če po drugi strani njen pomen ni dvoumen in je v nasprotju z učinki nadrejene določbe mednarodnega sporazuma, je ne bo mogoče razlagati skladno z določbo sporazuma, kar bo posledično pomenilo, da lahko do rezultata, ki bo skladen s sporazumom, pridemo le z razlago *contra legem*, s čimer pa sam predpis izničimo.³³ V takem primeru bo treba razlago določbe sekundarne zakonodaje Unije opredeliti brez upoštevanja določbe mednarodnega prava.

199. Naj poleg tega še dodam, da se je Sodišče pri razlagi nekaterih določb sporazumov STO, ob upoštevanju katere je treba, kolikor je to mogoče, razlagati pravo Unije, v podporo navedeni razlagi večkrat sklicevalo na poročila posebne skupine ali pritožbenega organa STO.³⁴

200. V obravnavani zadevi je treba – ne da bi v tej fazi analize dodatno preučeval besedilo člena 9(5) osnovne uredbe in člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO – po eni strani ugotoviti, da v podporo očitku, da je Splošno sodišče člen 9(5) osnovne uredbe razlagalo *contra legem*, niti Svet niti Komisija nista dokazala, da mora biti razlaga upoštevni določb in izrazov iz člena 9(5) te uredbe nujno v nasprotju z enakimi določbami in izrazi, uporabljenimi v členu 9.2 protidampinškega sporazuma STO. Nasprotno, instituciji sta s tem, ko sta v bistvu trdili, da je treba določbe in izraze iz člena 9(5) osnovne uredbe razlagati drugače – to je včasih ožje, kar zadeva izraz „dobavitelj“, in včasih širše, kar

31 Glej zlasti sodbi z dne 7. junija 2007, *Řízení Letového Provozu* (C-335/05, EU:C:2007:321, točka 16), ter z dne 10. novembra 2011, X in X BV (C-319/10 in C-320/10, neobjavljena, EU:C:2011:720, točka 44).

32 Glej zlasti v zvezi s sporazumom GATS sodbo z dne 7. junija 2007, *Řízení Letového Provozu* (C-335/05, EU:C:2007:321, točka 16 in navedena sodna praksa), v zvezi z Aarhusko konvencijo pa sodbo z dne 8. marca 2011, *Lesoochranárske zoskupenie* (C-240/09, EU:C:2011:125, točki 45 in 51). Glej tudi moje sklepne predloge v zadevi *Řízení Letového Provozu* (C-335/05, EU:C:2007:103, točka 57).

33 Glej v tem smislu moje sklepne predloge v zadevi *Řízení Letového Provozu* (C-335/05, EU:C:2007:103, točka 58). Načelo, po katerem razlaga določbe v skladu z nadrejenim pravilom ne more biti temelj za razlago *contra legem*, se je v sodni praksi že velikokrat obravnavalo, in sicer zlasti v zvezi z razmerji med pravom Unije in nacionalnim pravom (glej zlasti sodbi z dne 15. januarja 2014, *Association de médiation sociale*, C-176/12, EU:C:2014:2, točka 39, in z dne 8. novembra 2016, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, točka 66).

34 Glej zlasti sodbo z dne 10. novembra 2011, X in X BV (C-319/10 in C-320/10, neobjavljena, EU:C:2011:720, točka 45 in navedena sodna praksa).

zadeva izraz „ni izvedljivo“ – kot je to storilo Splošno sodišče, konec koncev priznali, da je mogočih več razlag tega člena.³⁵ V takem primeru pa primarnost mednarodnih sporazumov nad določbami sekundarne zakonodaje Unije narekuje, da mora prevladati razlaga, ki se sklada z določili mednarodnega sporazuma.

201. Po drugi strani je treba poudariti, da je Splošno sodišče v točki 222 izpodbijane sodbe opozorilo na „močno vzporednost“, izpostavljeno v točki 344 poročila v zadevi „pritrtilni elementi“, med členoma 9.2 in 6.10 protidampinškega sporazuma STO v tem, da zadnji zahteva določitev individualne stopnje dampa, zaradi česar so zadevni organi zavezani za določitev protidampinških dajatev na individualni osnovi, kot je to določeno v členu 9.2 istega sporazuma.

202. Zdi se, da želita instituciji – še zlasti Komisija – ne da bi kakor koli trdili, da je Splošno sodišče izkrivilo poročilo „pritrtilni elementi“, izpodbijati razlogovanje, ki se nanaša na besedilo zadevnih določb, na podlagi zgodovinskih okoliščin, splošne logike in cilja navedenih določb kot celote.

203. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je Komisija v podporo tej trditvi prepisala dolge odlomke svojega memoranduma, vloženega pri pritožbenem organu v poročilu „pritrtilni elementi“, ki se nanaša na razlago samega člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO, pri čemer je v bistvu pojasnila, da dejstvo, da je ta člen ostal nespremenjen tudi po vstavitvi „scenarija“ z vzorčenjem, določenega s členom 6.10 navedenega sporazuma, po urugvajskem krogu, pomeni, da se pomen njegovih določb, zlasti izraza „neizvedljivo“, s sprejetjem navedenega člena 6.10 ni mogel spremeniti.

204. Vendar po mojem mnenju tako razlogovanje, ki se nanaša na razlago določb členov 9.2 in 6.10 protidampinškega sporazuma STO, nikakor ne dokazuje, da bi bilo treba upoštevne določbe člena 9(5) osnovne uredbe – kljub analogiji med njihovim besedilom in določbami navedenega člena 9.2 – razlagati tako zelo drugače od določb člena 9.2, da bi bilo mogoče določbo sekundarne zakonodaje Unije razlagati izključno na način, ki ne bi bil združljiv z razlago določbe mednarodnega prava.

205. Poleg tega – kot bom podrobneje preučil v točki 231 teh sklepnih predlogov – je pritožbeni organ v poročilu v zadevi „pritrtilni elementi“ sicer res ostal previden v zvezi s pomenom, ki ga je treba pripisati določbam členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, vendar je tezo institucij kljub temu zavrnil. Zlasti je pritožbeni organ – kot je bilo pravilno izpostavljeno v točki 223 izpodbijane sodbe – v točki 354 poročila v zadevi „pritrtilni elementi“ pojasnil, da člen 9.2 protidampinškega sporazuma STO zavezuje organe, da opredelijo dajatve, naložene vsakemu dobavitelju, razen če to ni izvedljivo, *ker je zadevnih dobaviteljev več*. Podobno kot pred Splošnim sodiščem želita torej Svet in Komisija znova izpodbijati razlago tega sporazuma, ki jo je opravil pritožbeni organ. Vendar tovrstno razlogovanje nikakor ne podpira njune trditve, da je Splošno sodišče s tem, da je člen 9(5) osnovne uredbe razlagalo skladno s členoma 9.2 in 6.10 protidampinškega sporazuma STO, storilo napako, ker je upoštevalo razlago *contra legem* določbe sekundarne zakonodaje Unije.

206. Glede na navedeno je treba priznati, da je Splošno sodišče kljub napakam pri uporabi prava, navedenim v točkah od 184 do 193 teh sklepnih predlogov, upravičeno menilo, da je treba upoštevne določbe člena 9(5) osnovne uredbe razlagati skladno s členoma 9.2 in 6.10 protidampinškega sporazuma STO.

207. Predlagam torej, naj se prvi del drugega pritožbenega razloga v glavni pritožbi zavrne.

³⁵ Naj v zvezi s tem opozorim, da je Komisija priznala, da obstaja „velika podobnost“ med besedilom upoštevne določbe člena 9(5) osnovne uredbe (zlasti njegovega prvega pododstavka) in člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO. Kar zadeva izraz „ni izvedljivo“, iz povzetka trditve Sveta pred Splošnim sodiščem jasno izhaja, da ta zagovarja „splošnejšo“ razlago tega izraza, uporabljenega v členu 9(5) osnovne uredbe, kot bi lahko izhajala iz razlage enakega izraza, uporabljenega v členih 9.2 in 6.10 protidampinškega sporazuma STO, ob upoštevanju poročila v zadevi „pritrtilni elementi“ in kakršno je navsezadnje upoštevalo Splošno sodišče (glej zlasti točki 215 in 227 izpodbijane sodbe).

2. Drugi del drugega pritožbenega razloga: izkrivljenje pojma „dobavitelj“ iz člena 9(5) osnovne uredbe z razširitvijo na štiri vzorčene ameriške proizvajalce bioetanola

a) Trditve strank

208. Svet priznava, da je Splošno sodišče v točki 187 izpodbijane sodbe uporabilo ustrezno pravno merilo, ko je menilo, da je treba v skladu s členom 9(5) osnovne uredbe in členom 9.2 protidampinškega sporazuma STO načeloma določiti individualno protidampinško dajatev za vsakega „dobavitelja“. Vendar Svet meni, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v točki 201 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je treba vzorčene ameriške proizvajalce priznati kot dobavitelje, ker sta jih instituciji ohranili v vzorcu proizvajalcev/izvoznikov. Prvič, Svet ponavlja stališče, ki ga je zavzel v okviru prvega dela tega pritožbenega razloga, to je, da člena 9(5) osnovne uredbe ni mogoče razlagati ob upoštevanju člena 6.10 protidampinškega sporazuma STO. Drugič, po njegovem mnenju je mogoče na podlagi člena 9(5) osnovne uredbe le „vir [uvozov], za katere se ugotovi, da so pod ceno in povzročajo škodo“, obravnavati kot „dobavitelja“. Vzorčenih ameriških proizvajalcev, ki jim ni bil pripisan damping, saj niso odločali o tem, kateri del njihove proizvodnje bo izvožen, in niso razpolagali z izvozno ceno, pa naj ne bi bilo mogoče obravnavati kot dobavitelje. Svet opozarja, da je preiskovalni organ te proizvajalce sprva vključil v vzorec proizvajalcev/izvoznikov zgolj zato, ker so v obrazcu za vzorčenje napačno navedli, da izvažajo bioetanol.

209. Komisija se strinja s Svetom. K temu dodaja, da je Splošno sodišče pri presoji iz točk od 207 do 210 izpodbijane sodbe, v skladu s katero bi se lahko instituciji oprli na člen 2(9) osnovne uredbe, napačno uporabilo pravo. Ta določba se namreč nanaša na predpostavko „povezave ali kompenzacijskega dogovora med izvoznikom in uvoznikom [ali tretjo osebo]“, kar privede do neobstoja izvozne cene ali njene nezanesljivosti in torej položaja, v katerem proizvajalec dejansko izvažata izdelek. Ta ugotovitev naj bi bila podkrepljena s členom 9.5 protidampinškega sporazuma STO in členom 11(4) osnovne uredbe, ki se nanašata na individualne dajatve za „proizvajalca v državi izvoznici, ki ni izvažala proizvoda v članico uvoznico med preiskavo“, torej na položaj, v katerem so bili štirje vzorčeni ameriški proizvajalci.

210. Združenji GE in RFA trdita, da so trditve Sveta v zvezi z razlago pojma „dobavitelj“ nedopustne, saj se z njimi izpodbija ugotovitev Splošnega sodišča, da je ta institucija s tem, da je štiri ameriške proizvajalce ohranila v vzorcu „proizvajalcev izvoznikov“, iz njih sama naredila „dobavitelje izdelkov, ki so pod ceno“. Z vsebinskega vidika združenji GE in RFA menita, da člena 9(5) osnovne uredbe v nasprotju s trditvijo Sveta, ki naj bi želel namerno prikriti resnični pomen te določbe, ni mogoče razlagati tako, da je mogoče le „vir [uvozov], za katere se ugotovi, da so pod ceno in povzročajo škodo, obravnavati kot dobavitelja“.

b) Presoja

211. Najprej je treba zavrniti ugovor nedopustnosti, ki sta ga v zvezi s tem delom drugega pritožbenega razloga podali združenji GE in RFA, ker naj bi želel Svet izpodbijati presojo dejstev, ki jo je opravilo Splošno sodišče. Svet namreč Sodišču še zdaleč ne predlaga, naj ponovno presodi o dejstvih spora, ampak Splošnemu sodišču očita, da je štiri ameriške proizvajalce bioetanola napačno opredelilo kot „dobavitelje“ v smislu člena 9(5) osnovne uredbe, kakor se razlaga ob upoštevanju členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO. Tako vprašanje pravne opredelitve dejstev nedvomno spada v pristojnost Sodišča v okviru pritožbe.

212. Dalje, treba je ugotoviti, da Svet ne izpodbija tega, da je treba v skladu s členom 9(5) osnovne uredbe in členom 9.2 protidampinškega sporazuma STO načeloma določiti individualno protidampinško dajatev za vsakega „dobavitelja“ za uvoze izdelka iz vseh virov, za katere se ugotovi, da so pod ceno in povzročajo škodo, kot je ugotovilo Splošno sodišče v točki 187 izpodbijane sodbe.

213. Instituciji izpodbijata zgolj status „dobavitelja“ štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev, ki ga je upoštevalo Splošno sodišče. Menita namreč, da tak status – v nasprotju z ugotovitvijo Splošnega sodišča – ne more izhajati že samo iz dejstva, da je bil proizvajalec vključen v vzorec za preiskavo in da je v tej preiskavi sodeloval.

214. Ti instituciji v bistvu menita, da gospodarskih subjektov, ki svojih izdelkov ne izvažajo in nimajo izvozne cene, ni mogoče obravnavati kot „dobavitelje“ v smislu člena 9(5) osnovne uredbe.

215. Ta utemeljitev je tesno povezana z utemeljitvijo, ki sta jo instituciji razvili v okviru preučitve neposrednega nanašanja na zadevne štiri ameriške proizvajalce. Poleg tega je v točki 198 izpodbijane sodbe tudi samo Splošno sodišče napotilo na svojo presojo, predstavljeno v točkah od 93 do 104 izpodbijane sodbe v okviru preučitve neposrednega nanašanja na te proizvajalce, ob koncu katere je v bistvu ugotovilo obstoj uvoza bioetanola v Unijo, ki deloma izhaja iz proizvodnje teh proizvajalcev in ki je bil zajet s protidampinško dajatvijo, uvedeno s sporno uredbo.

216. Iz tega izhaja, da bi moralo Sodišče – če bi potrdilo analizo Splošnega sodišča v zvezi z dopustnostjo tožbe na prvi stopnji, vložene v imenu štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev, in torej zavrnilo prvi pritožbeni razlog Sveta – potrditi tudi ugotovitev Splošnega sodišča, da je treba te štiri proizvajalce opredeliti kot „dobavitelje“ uvoženega bioetanola, ki je pod ceno v smislu člena 9(5) osnovne uredbe ter za katerega bi moral Svet načeloma izračunati individualno stopnjo dampinga in določiti individualne protidampinške dajatve za vsakega od njih. Menim namreč, da je v tem primeru očitno, da bi bili ti proizvajalci „viri“ uvoza izdelka, zajetega s protidampinško dajatvijo, uvedeno s sporno uredbo, kot je to ugotovilo Splošno sodišče v točki 198 izpodbijane sodbe.

217. Kar zadeva očitke Komisije v zvezi z razlago člena 2(9) osnovne uredbe, ki jo je uporabilo Splošno sodišče (glej točki 207 in 210 izpodbijane sodbe), jih je treba po mojem mnenju zavrnilo. V nasprotju s trditvijo Komisije ta določba ni omejena na predpostavko „povezave ali kompenzacijskega dogovora med izvoznikom in uvoznikom [ali tretjo osebo]“, ki privede do neobstoja izvozne cene ali njene nezanesljivosti in torej položaja, v katerem proizvajalec dejansko izvažata izdelek. Kot je Splošno sodišče poudarilo v točkah 207 in 210 izpodbijane sodbe, se člen 2(9) osnovne uredbe uporablja tudi za primere neobstoja izvozne cene, saj omogoča računsko določitev take cene.³⁶ Kot pa je Splošno sodišče odločilo v točki 210 izpodbijane sodbe, težava pri določanju izvoznih cen vsekakor ni upoštevna za vprašanje, ali obstaja obveznost, da se za nekatere gospodarske subjekte uporabi individualna protidampinška dajatev.

218. V takih okoliščinah – in če bo Sodišče zavrnilo prvi pritožbeni razlog iz glavne pritožbe v delu, v katerem se Svet sklicuje na nedopustnost tožbe, ki sta jo na prvi stopnji vložili združenji GE in RFA v imenu štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev – bo treba po mojem mnenju zavrnilo tudi drugi del drugega pritožbenega razloga v glavni pritožbi.

3. Tretji del drugega pritožbenega razloga: napačna razlaga izraza „ni izvedljivo“ v smislu člena 9(5) osnovne uredbe

a) Trditve strank

219. Svet meni, da je Splošno sodišče napačno razlagalo izraz „ni izvedljivo“ iz člena 9(5) osnovne uredbe in člena 9.2 protidampinškega sporazuma.

³⁶ Glej v tem smislu sodbo z dne 4. maja 2017, RFA International/Komisija (C-239/15 P, neobjavljena, EU:C:2017:337, točki 5 in 35).

220. Splošno sodišče naj bi napačno uporabilo pravo, ko je v točki 225 izpodbijane sodbe odločilo, da „iz protidampinškega sporazuma STO ne izhaja, da obstaja izjema od obveznosti določitve individualne protidampinške dajatve za vzorčenega proizvajalca, ki je sodeloval v preiskavi, če institucije menijo, da zanj ne morejo ugotoviti individualne izvozne cene“. Analiza Splošnega sodišča v zvezi s tem naj bi namreč temeljila na razlagi člena 6.10 protidampinškega sporazuma STO, uporabljeni v poročilu v zadevi „pritrtilni elementi“. Vendar naj ta razlaga ne bi bila upoštevana, saj naj s členom 9(5) osnovne uredbe ne bi bila prenesena ta določba.

221. Enako naj bi veljalo za ugotovitev Splošnega sodišča iz točke 233 izpodbijane sodbe.

222. Komisija navaja, da Splošno sodišče ni odgovorilo na vsebinsko trditev institucij, da določitev izvozne cene v položaju, ko proizvajalec ne izvaža, ni izvedljiva, ter da je namesto tega menilo, da taka razlaga ni združljiva s členoma 9.2 in 6.10 protidampinškega sporazuma STO. Vendar naj taka razlaga ne bi bila združljiva z določbami člena 9(5) osnovne uredbe. Komisija, ki opozarja, da je Svet že pojasnil, zakaj je razlaga izraza „ni izvedljivo“, ki jo je uporabilo Splošno sodišče v točkah od 213 do 244 izpodbijane sodbe, v nasprotju s členom 9(5) osnovne uredbe, poskuša pojasniti, zakaj je taka razlaga tudi v nasprotju s členom 9.2 protidampinškega sporazuma STO. Če bi izraz „ni izvedljivo“ omejili na dobavitelje, ki niso vključeni v vzorec, bi tej določbi odvzeli polni učinek, kar je Komisija že trdila v sporočilu, predloženem v postopku, v katerem je bilo sprejeto poročilo v zadevi „pritrtilni elementi“. Predložene trditve pa naj v tem poročilu ne bi bile zavrjene. Nasprotna teza, ki jo je zagovarjalo Splošno sodišče v točkah od 222 do 225 izpodbijane sodbe, naj bi bila brez vsakršne pravne podlage.

223. Združenji GE in RFA menita, da Splošno sodišče pri razlagi izraza „ni izvedljivo“ v smislu člena 9(5) osnovne uredbe ni nikjer napačno uporabilo prava.

b) Presoja

224. Kot sem že poudaril, člen 9(5) osnovne uredbe določa, da uredba, ki uvaja protidampinško dajatev, določi takšno dajatev za vsakega dobavitelja, razen če to „ni izvedljivo“, saj se v tem primeru zahteva le ime zadevne države dobaviteljice.

225. Člen 9.2 protidampinškega sporazuma STO določa, da ob naložitvi protidampinške dajatve oblasti (zadolžene za preiskavo) imenujejo prizadetega dobavitelja oziroma prizadete dobavitelje določenega proizvoda, če pa gre za več dobaviteljev iz ene države in je „neizvedljivo“ imenovati vse te dobavitelje, smejo oblasti imenovati le določeno državo dobaviteljico.

226. Poleg tega se s členom 6.10 protidampinškega sporazuma STO načeloma zahteva, da oblasti ugotovijo individualno stopnjo dampinga za vsakega znanega izvoznika ali prizadetega proizvajalca proizvoda, če pa je zlasti izvoznikov ali proizvajalcev toliko, da je taka ugotovitev praktično „neizvedljiva“, se smejo oblasti pri njihovih proučevanjih omejiti na razumno število zainteresiranih strani ali proizvodov z uporabo vzorcev.

227. S tem delom pritožbenega razloga Svet in Komisija Splošnemu sodišču v bistvu očitata, (a) da je menilo, da izraz „neizvedljiva“ (angleško „impracticable“), uporabljen v členu 6.10 protidampinškega sporazuma STO, vpliva na področje uporabe enakega izraza, uporabljenega v členu 9.2 navedenega sporazuma, in (b) da je izraz „ni izvedljivo“ iz člena 9(5) osnovne uredbe razlagalo, kot da je njegov pomen analogen enakemu izrazu, uporabljenemu v zgoraj navedenih členih protidampinškega sporazuma STO. Po mnenju institucij naj bi Splošno sodišče s takim pristopom členu 9(5) osnovne uredbe odvzelo polni učinek, saj naj bi primere, ko je neizvedljivo določiti individualno protidampinško dajatev in stopnjo dampinga, omejilo zgolj na položaj nevezorčenih proizvajalcev.

228. Očitki institucij v zvezi z razlogovanjem Splošnega sodišča, kar zadeva razlago in področje uporabe pridevnika „neizvedljivo“, niso prepričljivi.

229. Naj na prvem mestu v zvezi s *preučitvijo določb členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO* opozorim, da je Splošno sodišče v točkah od 217 do 224 izpodbijane sodbe zgolj prepisalo upoštevne točke poročila „pritrtilni elementi“. Niti Svet niti Komisija Splošnemu sodišču ne očitata, da je izkrivilo te točke navedenega poročila in da se je torej odločilo za razlago, ki je očitno v nasprotju z vsebino tega dokumenta,³⁷ ali da je izpustilo ali izbralo nekatere odlomke tega poročila, kar je privedlo do očitno varljivega in napačnega vtisa o njegovi vsebini.³⁸

230. Naj k temu še dodam, da je Splošno sodišče pravilno povzelo te točke poročila v zadevi „pritrtilni elementi“. Zlasti je v točki 220 izpodbijane sodbe popolnoma pravilno navedlo, da mora biti tako vsaka izjema od splošnega pravila, določenega v prvem stavku člena 6.10 protidampinškega sporazuma STO, določena v zadevnih dogovorih. Prav tako je v točki 222 izpodbijane sodbe opozorilo, da je pritožbeni organ pojasnil, da obstaja „močna vzporednost“ med členoma 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO ter da so v teh členih hkrati uporabljeni enaki izrazi „ni izvedljivo“ ali „ni mogoča“ za opis primera, v katerem se uporabi izjema, kar pomeni, da se obe izjemi nanašata na položaj, v katerem organ določi stopnje dampinga z uporabo vzorca.

231. Drži sicer – kot je še navedlo Splošno sodišče v točki 222 izpodbijane sodbe – da je pritožbeni organ STO tudi pripomnil, da se vprašanje, ki mu je predloženo, ne nanaša niti na obseg izjeme iz člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO niti na vprašanje, ali se ta izjema natančno prekriva z izjemo iz člena 6.10 istega sporazuma.³⁹ Kot pa je prav tako izpostavilo Splošno sodišče v točki 223 izpodbijane sodbe, je pritožbeni organ v točki 354 poročila v zadevi „pritrtilni elementi“ ugotovil, da člen 9.2 protidampinškega sporazuma STO zavezuje organe, da opredelijo dajatve, naložene vsakemu dobavitelju, *razen če to ni izvedljivo, ker je zadevnih dobaviteljev več*. Splošno sodišče je enako upravičeno opozorilo, da je pritožbeni organ v točki 376 poročila v zadevi „pritrtilni elementi“ pojasnil, da člena 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO ne preprečujeta, da preiskovalni organ določi enotno stopnjo dampinga in enotno dampinško dajatev za nekatere izvoznike, če ugotovi, da sestavljajo enotni gospodarski subjekt za namen uporabe teh členov.

232. Nazadnje je Splošno sodišče v točki 225 izpodbijane sodbe izpeljalo pravno posledico razlage členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, kakršno je uporabil pritožbeni organ v poročilu v zadevi „pritrtilni elementi“. Tako je ugotovilo, da iz navedenega poročila izhaja, da „kadar [preiskovalni] organ uporabi vzorčenje, kot v tej zadevi, protidampinški sporazum predpisuje obveznost, da se določijo individualne stopnje dampinga in [...] individualne protidampinške dajatve za vsakega dobavitelja, ki sodeluje v preiskavi, in da sta načeloma izjemi od te obveznosti, prvič, primer proizvajalcev ali izvoznikov, ki niso vključeni v vzorec, [...] in, drugič, primer gospodarskih subjektov, ki sestavljajo enoten gospodarski subjekt. Vendar iz protidampinškega sporazuma STO ne izhaja, da obstaja izjema od obveznosti določitve individualne protidampinške dajatve za vzorčenega proizvajalca, ki je sodeloval v preiskavi, če institucije menijo, da zanj ne morejo ugotoviti individualne izvozne cene.“

233. Čeprav sta instituciji sicer res izrazili nestrinjanje s tako presojo, nista nikakor dokazali, da bi ugotovitev, do katere je prišlo Splošno sodišče na podlagi svojega razumevanja razlage, ki jo je uporabil pritožbeni organ v poročilu v zadevi „pritrtilni elementi“, pomenila izkrivljanje njegove analize ali da bi vsaj privedla do napačne razlage členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma

37 Glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2013, Francija/Komisija (C-601/11 P, EU:C:2013:465, točka 106).

38 Glej v tem smislu moje sklepne predloge v združenih zadevah ArcelorMittal Tubular Products Ostrava in drugi/Svet in Svet/Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P in C-193/14 P, EU:C:2015:767, točka 72).

39 Zadeva „pritrtilni elementi“ se je namreč nanašala na načelno izključitev kakršnega koli izračuna individualnih stopenj in dajatev za izvoznike in proizvajalce iz držav brez tržnega gospodarstva, kot je bilo to določeno s členom 9(5), drugi pododstavek, osnovne uredbe, v katerem je bilo napoteno na člen 2(7) te uredbe, preden je bila spremenjena z Uredbo št. 765/2012.

STO. Trditev Sveta, da člena 6.10 protidampinškega sporazuma STO ni mogoče upoštevati, je treba očitno zavrnil, saj se z njo zgolj ponovno začenja razprava o presoji pritožbenega organa v poročilu v zadevi „pritrtilni elementi“, kar zadeva medsebojno povezanost tega člena s členom 9.2 protidampinškega sporazuma STO. Enako velja za očitek Komisije, da Splošno sodišče ni upoštevalo analize člena 9.2 protidampinškega sporazuma STO, še zlasti izraza „neizvedljivo“, ki jo je predstavila v memorandumu, predloženem pri pritožbenem organu v zadevi „pritrtilni elementi“. Kot namreč izhaja zlasti iz točk od 346 do 348 poročila pritožbenega organa, je ta tezo Komisije, da „neizvedljivo“ (v angleščini „impracticable“) pomeni „neučinkovito“ (v angleščini „ineffective“), jasno zavrnil.⁴⁰ Kot je Splošno sodišče opozorilo v točki 222 izpodbijane sodbe, je pritožbeni organ ugotovil močno vzporednost med členoma 9.2 in 6.10 protidampinškega sporazuma STO, s čimer je po mojem mnenju mogoče brez težav utemeljiti ugotovitev Splošnega sodišča iz točke 225 izpodbijane sodbe.

234. Na drugem mestu, kar zadeva razlago člena 9(5) osnovne uredbe, je Splošno sodišče v bistvu zavrnilo tezo Sveta, da bi bilo treba pridevnik „ni izvedljivo“ razlagati široko, tako da bi se institucijama posledično priznalo široko polje proste presoje v zvezi z možnostmi odpovedi uvedbi individualnih protidampinških dajatev. Splošno sodišče je opozorilo, da je treba člen 9(5) osnovne uredbe razlagati v skladu s členoma 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, kar pomeni, da ima izraz „neizvedljivo“ ali „ni izvedljivo“, uporabljen v teh treh členih, analogen pomen ter da je, če so institucije uporabile vzorčenje, kot v obravnavani zadevi, izjema od določitve individualnih stopenj dampinga in od določitve individualnih protidampinških dajatev, zajeta s tem izrazom, mogoča le za podjetja, ki niso del vzorca in ki sicer nimajo pravice do individualne protidampinške dajatve (glej točke od 227 do 232 izpodbijane sodbe).

235. Vendar menim, da je treba glede na dejstvo, da je, prvič, kot sem že navedel v odgovor na prvi del drugega pritožbenega razloga iz glavne pritožbe, Splošno sodišče upravičeno odločilo, da je treba člen 9(5) osnovne uredbe razlagati v skladu s členoma 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, ter drugič, da instituciji nista nikakor dokazali, da ima lahko izraz „ni izvedljivo“ iz člena 9(5) osnovne uredbe zgolj popolnoma nasproten pomen in področje uporabe, kot se pripisujeta istemu izrazu, uporabljenemu v členih 9.2 in 6.10 protidampinškega sporazuma STO, tako da naj bi Splošno sodišče določbo sekundarne zakonodaje Unije razlagalo *contra legem*, trditve institucij zavrnil.

236. Naj k temu še dodam, da Splošno sodišče – v nasprotju s še eno trditvijo Komisije – s sprejetjem ozke razlage izjeme, zajete z izrazom „ni izvedljivo“, členu 9(5) osnovne uredbe nikakor ni odvzelo polnega učinka. Kot je namreč navedlo tudi samo Splošno sodišče v točki 232 izpodbijane sodbe, se izjema od načelne določitve individualnih stopenj dampinga in individualnih protidampinških dajatev zaradi neizvedljivosti uporablja ne le za proizvajalce ali izvoznike, ki niso bili vključeni v vzorec, ampak tudi za tiste, ki sestavljajo enoten subjekt. Poleg tega se to, da se izjema od pravila, izoblikovanega z določbo prava Unije, s katero so fizičnim ali pravnim osebam podeljene pravice, razlaga ozko, sklada z metodo razlage izjem, ki jo uporablja sodišče Unije. V zvezi s tem se še zlasti strinjam s trditvijo Splošnega sodišča iz točke 228 izpodbijane sodbe, v zvezi s katero instituciji nista navedli nobenega natančnega očitka, in sicer, da bi „splošnejša“ razlaga izraza „ni izvedljivo“, kakršno predlaga Svet, temu dala izjemno veliko polje proste presoje glede možnosti, da se izogne uvedbi individualnih protidampinških dajatev.

237. Zato menim, da instituciji nista dokazali, da je Splošno sodišče, ker je menilo, da je treba izraz „ni izvedljivo“ iz člena 9(5) osnovne uredbe razlagati analogno enakemu izrazu iz členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, v izpodbijani sodbi napačno uporabilo pravo.

40 V točki 347 poročila v zadevi „pritrtilni elementi“ je pritožbeni organ pojasnil, da „the notion of ‚ineffective‘ is not included in the notion of ‚impracticable‘. In particular, we observe that the notion of ‚ineffective‘ is concerned with bring about or producing an effect or result, which is absent from the notion of ‚impracticable‘, which describes the action itself.“ V točki 348 istega poročila je pritožbeni organ navedel, da „Article 9.2., third sentence, allows Members to name the supplying country concerned only when it is impracticable to name individual suppliers; it does not permit naming the supplying country when the imposition of individual duties is ineffective because it may result in circumvention of the anti-dumping duties“.

238. V teh okoliščinah predlagam, naj se tretji del drugega pritožbenega razloga v glavni pritožbi zavrne in naj se posledično navedeni pritožbeni razlog v celoti zavrne.

E. Tretji pritožbeni razlog iz glavne pritožbe: izkrivljanje dejstev, zaradi katerega je Splošno sodišče ugotovilo, da je bil izračun individualnih dajatev „izvedljiv“

1. Povzetek trditev strank

239. Svet poudarja, da je Splošno sodišče v točkah od 202 do 211 in od 242 do 245 izpodbijane sodbe navedlo, da uporaba individualnih protidampinskih dajatev ni bila neizvedljiva, saj bi lahko Komisija računsko določila cene, ki so jih zaračunavali ameriški proizvajalci, zajeti v vzorec. Splošno sodišče naj bi s tem podalo stvarno netočne ugotovitve dejanskega stanja in izkrivilo elemente, ki so mu bili predloženi. Ker so namreč nepovezani trgovci/pripravljavci mešanic bioetanol več proizvajalcev pred izvozom zmešali, ni bilo mogoče izslediti niti normalne vrednosti niti izvozne cene vsakega proizvajalca, kar naj bi instituciji dokazali. Ker so bili podatki, ki so jih predložili proizvajalci, za izračun stopnje dampinga neuporabni, naj bi Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker ni upoštevalo tega dokaza o očitni neizvedljivosti takega izračuna.

240. Komisija meni, da je Svet jasno in natančno opredelil, zakaj je Splošno sodišče izkrivilo dejstva. Ker so nepovezani trgovci/pripravljavci mešanic mešali bioetanol različnih nacionalnih proizvajalcev, s čimer so pridobili eno samo mešanico, je bilo nemogoče določiti individualne izvozne cene. Poleg tega naj s praktičnega vidika določitev individualne izvozne cene in stopnje dampinga ne bi imela nobenega smisla, saj naj carinski organi take stopnje nikakor ne bi mogli uporabiti.

241. Združenji GE in RFA trdita, da je tretji pritožbeni razlog Sveta nedopusten, saj naj ne bi vseboval razumljivega povzetka dejanskih in pravnih okoliščin, na katerih temelji, zato naj bi bil kršen člen 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije. Svet naj bi namreč zgolj ponovil trditev, da izračun individualnih stopenj dampinga za vzorčne ameriške proizvajalce ni bil izvedljiv, ne da bi pojasnil, zakaj naj bi Splošno sodišče z drugačno ugotovitvijo izkrivilo dokaze. Samo to, da je bil bioetanol pred izvozom zmešan, naj še ne bi dokazovalo, da je bil tak izračun očitno neizvedljiv ali nemogoč.

242. Ti združenji nato še trdita, da je Splošno sodišče v točkah 242 in 243 izpodbijane sodbe jasno in preprosto pojasnilo, kako konkretno izračunati stopnje dampinga v primeru težav pri določanju normalne vrednosti ali izvozne cene za nekatere proizvajalce ali izvoznike. Ker Svet teh navedb ni izpodbijal niti ni pojasnil, zakaj naj bi Splošno sodišče izkrivilo dokaze, predlagata, naj se ta pritožbeni razlog zavrne kot neutemeljen.

2. Presoja

243. Svet ob podpori Komisije Splošnemu sodišču očita, da je izkrivilo dejstva, ker je v točkah od 242 do 245 izpodbijane sodbe odločilo, da je Svet nepravilno ugotovil, da uvedba individualnih protidampinskih dajatev za vzorčne ameriške proizvajalce bioetanola „ni izvedljiva“ v smislu člena 9(5) osnovne uredbe.

244. Ta očitek me ne prepriča.

245. Predvsem je treba opozoriti, da je razlogovanje Splošnega sodišča, ob koncu katerega je to ugotovilo napako Sveta, potekalo v dveh fazah. V prvi fazi je v točkah 239 in 240 izpodbijane sodbe pojasnilo, prvič, da je Svet uporabo izjeme od pravila določanja individualnih stopenj dampinga in individualnih protidampinskih dajatev utemeljil z drugimi razlogi, ki niso izjema, ki zadeva nevezane proizvajalce ali izvoznike, ali izjema, ki zadeva subjekte, ki sestavljajo enoten gospodarski subjekt, in drugič, da Svet ni navedel, da izjema, ki jo je uporabil, temelji na kakšni drugi izjemi, ki izhaja iz

sporazumov STO. V drugi fazi, ki se odraža v presoji iz točk od 242 do 245 izpodbijane sodbe, je Splošno sodišče znova pojasnilo – zlasti z napotilom na točke od 202 do 211 izpodbijane sodbe – razloge, iz katerih trditve institucij v zvezi s težavami, povezanimi z določitvijo normalne vrednosti in izvozne cene nekaterih proizvajalcev, ter težavami, povezanimi z možnostjo zagotavljanja sledljivosti izdelkov štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev, niso omogočale izvzetja teh institucij iz obveznosti izračuna individualne stopnje dampa in protidampinške dajatve za te proizvajalce. Ob upoštevanju navedenega je Splošno sodišče torej menilo, da instituciji v obravnavani zadevi ne moreta na podlagi ničesar šteti, da uvedba individualnih protidampinških dajatev „ni [bila] izvedljiva“ v smislu člena 9(5) osnovne uredbe.

246. Ker se očitki Sveta ne nanašajo na prvo fazo razlogovanja Splošnega sodišča, predstavljeno v točkah 239 in 240 izpodbijane sodbe, oziroma se njegovi očitki v velikem obsegu prekrivajo s tistimi, predstavljenimi v okviru drugega pritožbenega razloga iz glavne pritožbe, ki jih je treba po mojem mnenju zavrnil, menim, da presoja iz teh dveh točk izpodbijane sodbe zadostuje za zavrnitev tretjega pritožbenega razloga.

247. Vsekakor – ne glede na to, da se tretji pritožbeni razlog iz glavne pritožbe bolj kot na to, da naj bi Splošno sodišče izkrivilo dejstva, nanaša na ugotovitev napake pri razlogovanju in/ali razlagi določb osnovne uredbe – po mojem mnenju in kot sem že navedel v točki 217 teh sklepnih predlogov, Splošno sodišče v ugotovitvah, predstavljenih v točki 242 izpodbijane sodbe, ki se nanašajo na težave pri določanju normalne vrednosti in izvozne cene, ni storilo take napake. Menim torej, da ima presoja, predstavljena v točkah od 239 do 242 izpodbijane sodbe, za nujno posledico zavrnitev domnevnega izkrivljanja dejstev, na katero se sklicuje Svet v tretjem pritožbenem razlogu iz glavne pritožbe.

248. Zato predlagam, naj se navedeni pritožbeni razlog zavrne.

V. Tožba pred Splošnim sodiščem

249. Kot sem že pojasnil v točki 102 oziroma 142 teh sklepnih predlogov, menim, da je treba prvemu delu prvega pritožbenega razloga iz glavne pritožbe in drugemu delu drugega pritožbenega razloga iz nasprotne pritožbe ugoditi. Zato je treba po mojem mnenju izpodbijano sodbo v tem obsegu razveljaviti.

250. V skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije lahko to v primeru razveljavitve odločbe Splošnega sodišča samo dokončno odloči v sporu, če stanje postopka to dovoljuje, ali pa zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

251. Menim, da lahko Sodišče samo odloči o dopustnosti tožbe na prvi stopnji, ki sta jo vložili združenji GE in RFA v imenu štirih vzorčenih ameriških proizvajalcev bioetanol, ki jo izpodbija Svet. Po mojem mnenju v zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da tožba združenj GE in RFA ni dopustna, saj ti združenji nista dokazali, da se protidampinške dajatve, naložene s sporno uredbo, neposredno nanašajo na navedene proizvajalce v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

252. Nasprotno pa, kar zadeva procesno upravičenje združenj GE in RFA v imenu družb Murex in CHS, stranke med postopkom na prvi stopnji niso v celoti zavzele stališča o tem vprašanju, zlasti v zvezi s tem, ali se sporna uredba na ta nepovezana trgovca/pripravljavca mešanic neposredno in posamično nanaša, zato stanje postopka ne dovoljuje dokončne odločitve o tem vprašanju.

253. Zato menim, da je treba obravnavano zadevo vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču, da odloči o dopustnosti tožbe združenj GE in RFA v imenu družb Murex in CHS ter, če je to primerno, o katerem koli upoštevnem vsebinskem tožbenem razlogu.

254. V teh okoliščinah je treba odločitev o stroških pridržati.

VI. Predlog

255. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj odloči:

1. Sodba Splošnega sodišča Evropske unije z dne 9. junija 2016, Growth Energy in Renewable Fuels Association/Svet (T-276/13, EU:T:2016:340), se razveljavi.
2. Tožba na prvi stopnji se v delu, v katerem se nanaša na družbe Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC in Platinum Ethanol LLC, zavrže kot nedopustna.
3. Zadeva se v delu, v katerem se nanaša na dopustnost tožbe, ki sta jo združeni Growth Energy in Renewable Fuels Association vložili v imenu družbe Murex oziroma CHS, vrne v razsojanje Splošnemu sodišču Evropske unije.
4. Odločitev o stroških se pridrži.